הולי גיימס

מסדים עיוורים

הולי ג'יימס

מאנגלית: נעה שביט

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

אהבות

הולי ג׳יימס
מסדרים עניינים

Holly James
THE BIG FIX

Copyright © 2025 by Holly Rus
Hebrew Language Copyright © 2026 Ahavot 2018

עורכת: שירי צוק
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: שחר אדר
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | ׳לימונדה׳ סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו״ל.

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2026

סידור, עימוד, הפקה וקדם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע״מ
רח׳ אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2026

מסת״ב 978-965-7831-816 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

את זה אני מקדישה לעצמי.

פרק 1

מכירת חיסול באחוזתו הפרוורית של איזה מנוח לא הייתה התכנון המקורי שלי לבילוי השבת הראשונה של חופשת הקיץ.

"אני לא מאמינה ששכנעת אותי לבוא לזה," אמרתי לאחותי בעודי צועדת אחריה בשביל הגישה לבית. שלט שהזדקר מהמדשאה הקדמית המוריקה כמו תמרור קטן וגאה, הכריז שתכולתו של הבית הפנוי מדיירים מוצעת למכירה, לכל המעוניין לחטט. "שתינו יודעות שאין לי מקום יותר לכלום בדירה שלי, ואת צריכה בדיוק אפס דברים ממכירת תכולת בית, ליבי. בעלך הספרטני בכל מקרה לא ירשה לך לשמור שום דבר ממה שתמצאי. הוא אלרגי לבלגן."

התקרבנו אל הבית, שחצרו הקדמית השופעת אך המוזנחת התפרשה משני עברינו בשלל גוני ורוד וירוק. הבית הוויקטוריאני הישן המתין בדלתות פתוחות כמו הורה יגע, משחרר נשיפה דרמטית אל נעורי גינתו שלו. כאילו תפסנו את מרפסתו השוקעת ותריסיו הדהויים באמצע אנחה, בזמן שפריחה עשירה של ראשית קיץ מלבלבת סביבו באין מפריע.

ליבי הסתובבה לתקוע בי מבט מעבר לכתפה, מצליחה בו בזמן לשים עין על בנה הפעוט שדידה ליד שיח ורדים שצימח פרא, וגם להסיע בקו ישר את העגלה שדחפה ביד אחת. "ג'ון לא יהיה כל הקיץ, כך שבכל מקרה הוא לא יכול למנוע בעדי. מקס, אל תיגע בזה," היא נזפה בבנה בלי להתבלבל לרגע והמשיכה, "וחוץ מזה, לא יזיקו לך קצת הרפתקאות בחיים. את תמיד עסוקה נורא בלימודים ובעבודה

ובלהיות אחראית. אני הרי יודעת שהדבר הכי מרגש שיש לך בחיים זה ערב טריוויה עם החברים הפרופסורים הלקויים חברתית שלך. מקס! אמרתי לא!״

נשפתי בהתמרמרות. ״קודם כול, אנחנו לגמרי שולטים בערבי הטריוויה, ושנית, מה כל כך הרפתקני במכירת תכולת בית? זה כמו מכירת חצר לאנשים שמתעצלים לסחוב הכול החוצה.״

״לאחד זה זבל ולשני אוצר. תמיד רציתי לראות מה קורה בתוך הבית הזה. אני חושבת שגר פה אגרן תימהוני זקן,״ היא אמרה בלי לטרוח להנמיך את קולה.

״את לא יכולה להיות שכנה נורמלית ולרגל, במקום לחכות שהוא ימות ולסחוב את כל המשפחה שלך לשם?״ לחשתי, אבל כנראה לא מספיק בשקט, לפי המבט המזועזע שנעצה בי אישה שסחבה מנורת זהב מצועצעת במורד מדרגות הכניסה. ״סליחה,״ מלמלתי כשחלפה על פניי.

ההערה זיכתה אותי במבט נוסף מצד ליבי, שהדפה את הגלגל הקדמי של העגלה במעלה המדרגה התחתונה. הרכב בעל שלושת הגלגלים שנבנה לצורך נחיתה על הירח, בטח היה יכול להעפיל במדרגות העץ הישנות בכוחות עצמו, אבל ליבי הציבה אותו בתנוחה שהייתה לי מוכרת. ״לרגל אחרי השכנים רק מכניס אותך לצרות. תחזיקי שם.״ היא הצביעה על הידית בחזית עגלתה של אחייניתי התינוקת והשעינה את העגלה על גלגליה האחוריים.

הלכתי בצייתנות מסביב ותפסתי ברצועה שמלפנים, מרימה את אדה כמו בת מלוכה על כס מרופד כדי להעלות אותה במדרגות. ניפחתי לחיים ועשיתי לאחייניתי פרצוף פוזל בשביל הקטע, והצחקוק שלה האיר את האוויר כמו קרן שמש.

בעוד מקס היה דומה לאבא שלו – רזה וגבוה גם בגיל שלוש – אדה, באופן מפתיע, הייתה דומה לי. שערה הבלונד־מחומצן של ליבי היה דבוק לה לצד הראש בפקעת דמוית לחמנייה זהובה, ואילו שלי היה בגון שוקולד, תואם לקווצה הדקיקה שנצבטה בתוך סרט ורוד על ראשה הפלומתי של אדה. לשתינו היו עיניים כחולות, של ליבי

ירוקות, ונטייה להסמיק לגוון ארגמני עמוק בסיטואציות חברתיות מביכות.

"מקס, קדימה. תיכנס," קראה ליבי אל החבר הרביעי בכנופיה שלנו.

מקס נטש את שיח הוורדים ועלה אחרינו במדרגות, מחזיק בידו עלה ירוק מאחד מצמד עצי השקמה הענקיים שבחצר. הוא הגיש לי אותו בשתיקה כמנצח אחרי שהנחתי את העגלה.

"תודה, חבר," אמרתי, ונעצתי את הגבעול בכיס מכנסי הג'ינס שלי. הייתי רגילה לקבל ממנו מתנות קטנות פה ושם.

הוא נכנס בפתח הדלת כאילו יצא למשימה, עוקף בריצה איש שיצא עם אגרטל קרמיקה יקר למראה שללא ספק היה נשבר אם היה נופל מידיו.

"לא לרוץ!" קראה ליבי, אבל מקס כבר נעלם.

"ליב, אולי כדאי שנשאיר את העגלה בחוץ?" הצעתי בזמן שהניפה שוב את הגלגל הקדמי מעל שפת דלת הכניסה.

"רק אם את סוחבת את אדה," אמרה והסתערה קדימה בנחישות שהזכירה את בנה.

נכנסתי אחריה לחלל הכניסה והרגשתי כאילו נבלעתי כולי בבית העצום. רוב הבתים בקליפורניה כמו חגגו את האוויר הפתוח והמפגש בין הים והשמיים, עם חלונות זכוכית גדולים שנועדו לשאוב פנימה את אור השמש, שהיה אחת הסיבות המרכזיות להסכמתם לשלם מיסים גבוהים כל כך, ולא לתת לו לצאת. הבית הזה היה חגיגה של עץ. עץ כהה, מבריק וממורק. וטפטים בגוני בורגונדי ואזמרגד עם פסי זהב דקיקים. גרם מדרגות התעקל ממעל, שולח לשון בדמות שטיח אדום ארוך ונוחת במרחק מטרים ספורים משולחן עגול, שגבר בז'קט טוויד בדיוק בחן מקרוב. חדרים הסתעפו מכל עברי חלל הכניסה: מימין חדר אוכל ומשמאל טרקלין רשמי. מסדרון נמתח כמו גרון לעומק קרביו האפלים של הבית, אולי לסלון או לחדר עבודה.

הכול היה פשוט מרהיב.

"כנראה לא אגרן תימהוני זקן," מלמלה ליבי בינה ובינה.

״בהחלט לא.״ השענתי ראש לאחור לבחון את הנברשת שהשתלשלה מהתקרה כמו ענבל עטור חרוזים אלגנטיים.

ליבי סיפרה לי שהשכן שלה נפטר שבוע קודם. היא שילבה את זה בשיחה בין הבשורה שמקס מתחיל ללמוד שחייה, למתכון לעוגת ספוג שהיא שקלה לנסות לפיקניק השכונתי, כאילו מדובר בסתם עוד עובדה מחייה העמוסים.

״איזה שכן?״ שאלתי, בידיעה שזה לא מישהו מחוג החברים הקרובים, בהתחשב בנימה הסתמית יחסית.

״הנרגן מצפון לנו. מר גריוטי.״

אמרתי רק ״אה״, כי בחיים לא פגשתי את מר גריוטי ולא ידעתי עליו כלום מעבר להיותו השכן הנרגן שגר בבית הוויקטוריאני הישן הגדול מצפון לאחותי, שיצא לי לראות פה ושם יוצא או נכנס כשביקרתי.

היא לא הזכירה את זה שוב עד אתמול בלילה, כשהתקשרה להזמין אותי למכירת תכולת הבית הבוקר. היססתי, כי מכירות חיסול תכולת בית לא נמנו על הפעילויות הרגילות שנהגנו לעשות, וכבר היו לי תוכניות לבלות את היום ברביצה על שפת הבריכה שלה, תוך לגימת לימונדה והאזנה לספר שמע, כמנהגי הקבוע בסופי שבוע בקיץ. אבל התעקשותה הוציאה אותי מהעיר בה התגוררתי, והביאה אותי דרך חצי האי סן פרנסיסקו אל ממלכתה הפרוורית, כמה שעות מוקדם מכפי שנהגתי להופיע בדרך כלל בשבתות שטופות שמש. יצאתי מתוך הנחה שהדבר נבע מרעבונה חסר הגבולות לרגל באחוזתו של השכן המנוח שלה, וחוסר רצון מצידה לעשות את זה לבד.

כשעמדתי בתוך חלל הכניסה פעור הלוע, לא יכולתי להכחיש שגם אני תמיד רציתי לראות מה יש בתוך הבית הזה.

״אז, איך זה עובד?״ שאלתי בזמן שנדדנו לעבר הסלון. ״אנחנו לוקחות דברים ומשאירות כסף בתיבה או משהו?״

״לא בדיוק. אמור להיות פה מישהו שמנהל את המכירה.״

היא הפנתה את ראשה ודיברה לעבר החדר כאילו ציפתה לראות את מנהל הקרקס מחכה לנו שם. ״הוא אמור להיות כאן איפשהו...״

את החלק האחרון היא אמרה במלמול והסתלקה משם עם העגלה כאילו ראתה מישהו שהכירה.

אף על פי שלא התלהבתי לבוא, הרעיון של מכירת תכולת בית דווקא ריתק אותי. אווירת מכירת החיסול, 'הכול צריך להימכר', כשמצמידים אותה לתכולת חייו של מישהו, היא מצד אחד עצובה נורא, ומצד שני פתח להזדמנויות מעולות. הכול, מהריהוט עד לכלים, מהקישוטים הקטנים עד לחפצים השימושיים, הכול פרוש לפני הסקרנים המחטטים. ללכת ככה במסדרונות בהם חי מישהו, כשהכול מסביב נותר כפי שהותיר אותו, נדמָה כמו צעד אחד לפני בזיזה. כמו לפרוץ, אבל ברשות.

הייתי בטוחה שנמצא כמות נכבדה של זבל בתוך הבית הישן, אבל לא ראיתי כל זכר לזבל בסביבה. החלל הפנימי היה אלגנטי ומסודר, כאילו רק המעטפת סביבו התדרדרה.

ליבי נעלמה לי. המשכתי הלאה לתוך הסלון, לעבר כוננית ספרים עמוסה כרכים וקישוטים. היא הגיעה עד גובה הצוואר ושלל יצירות אומנות ניצבו מעליה.

"ראיתי כאלה פעם בתוכנית ענתיקות," לחשה לידי בשקט אישה לבעלה. היא החזיקה זוג פמוטי זהב ורכנה אליו כקושרת קשר. "הם שווים לפחות חמש מאות לזוג."

"אין מדבקות מחיר על שום דבר," אמר בעלה.

הם היו בשנות השישים לחייהם ונראו כמו פנסיונרים. היא לבשה חליפת טרנינג כחולה, והוא מכנסי חאקי וחולצת פולו. לא זיהיתי אותם מהשכונה. נראה שהיו ציידי מציאות שהריחו את המכירה מקילומטרים.

"כן, זה בטח אומר שהוא לא יודע כמה דברים שווים," היא המשיכה בלחישה.

כריתי אוזן לכיוונם תוך העמדת פנים שאני מתעניינת בציור שמן קטן ממוסגר שניצב מעל כוננית הספרים.

"או שאולי הוא עוד לא הספיק לשים מחירים על שום דבר, כי דוד שלו בדיוק נפטר," אמר הבעל.

״טוב, חוסר המוכנות שלו משחק לטובתנו, אם כך,״ היא אמרה בנימה אדישה שהעבירה בגבי צמרמורת לא נעימה.

קול רם משך את תשומת ליבנו לעבר הדלת המובילה אל הכניסה. גבר הופיע שם, מחזיק ארגז ונראה מוטרד. הוא לבש מכנסי ג׳ינס שחורים וטישירט שחורה ומגפיים שחורים עם טיפונת עקב, כאילו בדיוק ירד מהבמה במופע רוק. מה שהיה בתוך הקופסה היה כנראה כבד, לפי השרירים הבולטים בזרועותיו ודוק הזיעה הקל על מצחו. אגל קטן נאחז ברעבתנות באחד הגלים הכהים שמסגרו את פניו והדביק אותו לרקתו בצורת נו״ן מסולסלת.

הוא היה כנראה הדבר הכי יפה בחדר הזה, ואולי בכל הבית.

״מעולה, זה הוא,״ אמרה האישה עם הפמוטים. היא מיהרה לעברו כשבעלה בעקבותיה, דוחפת אותי על הכוננית בדרכה. ״סלח לי, בחור צעיר? אתן לך חמישים דולר על אלה.״ היא נופפה אליו בפמוטים, מחזיקה אחד בכל יד, כמו צמד שרביטים מוזהבים.

חמישים דולר? זו לא מציאה, זו גניבה.

האיש עם הקופסה הציץ אליה ואל הפמוטים, והבחין בי ברקע. הצצתי אליו במבט בוחן יותר והבחנתי בשני חצאי סהר סגולים תואמים תחת עיניו. הוא נראה כאילו לא ישן כבר ימים. ליבי נצבט מחמלה על הגבר המסכן והמותש, שבדיוק איבד את הדוד שלו ועתיד להיות מרומה על ידי זוג נוכלים מקומיים.

הוא פצה פה להגיב להצעה, אבל התערבתי לפני שהספיק להוציא הגה.

״אתן לך חמש מאות,״ פלטתי. להט של מבוכה ניצת בלחיי. לא היו לי חמש מאות דולר לזרוק על זוג פמוטים שלא אשתמש בהם בחיים, ועכשיו האיש היפה והעייף עם הקופסה בהה בי.

האישה הסתובבה ונעצה בי מבט נוקב כל כך שהתכווצתי במבוכה. ״הם שלי. אני מצאתי אותם קודם.״

האיש עם הקופסה בחן אותה, ואז אותי, ואז שוב אותה. הוא הניד קלות בראשו ואמר, ״מאה על שניהם, והם שלך.״

האישה זרחה מאושר והתרוממה על בהונותיה. היא הקישה

באצבעותיה לעבר בעלה, ששלף ארנק והניח צרור שטרות בידו של האיש שעדיין אחז בקופסה. הגנבים הסתלקו להם משם, מחייכים מאוזן לאוזן, ואני נותרתי פעורת פה.

האיש ניגש אליי עם הקופסה שלו והניח אותה מעל כוננית הספרים. ספרים. לא פלא שנראתה כזאת כבדה.

"אתה או ממש גרוע בחשבון או ממש גרוע בהתמקחות," אמרתי לו.

הוא הציץ שוב לעברי, ובלי הקופסה בידיו הבחנתי פתאום כמה הוא רחב וגבוה. משהו מיוחד, ללא ספק. ובהחלט לא מישהו שיצא לי לראות בעבר בשכונה של אחותי.

"סליחה, אבל ידעתי שלא התכוונת לקנות אותם. את לא נראית כמו מישהי שהולכת לשים חמש מאות דולר על זוג פמוטים."

הייתי המומה כולי. "טוב, זה ממש לא יפה."

"רק מדבר בכנות." הוא סב על עקביו ויצא שוב מהחדר.

הלכתי אחריו, חשה צורך פתאומי להסביר את עצמי. "פשוט ניסיתי לעזור. שתדע ששמעתי את הלקוחה שלך זוממת לעבוד עליך כי היא ידעה כמה שווים הפמוטים האלה, אז חשבתי שבתור שכנה נאמנה, מחובתי להתערב ולהעלות את המחיר קרוב יותר למה שהוא אמור להיות."

הוא נעצר פתאום, וכמעט התנגשתי בגבו. הוא הסתובב לבחון אותי. "את גרה בסביבה?"

הסומק שב לפנייי. מבטו החוקר היה כבד ודוקרני וגרם לי להרגיש כאילו עברתי צילום רנטגן. "לא, אבל אחותי כן. אני בביקור לסוף השבוע. אתה גר בסביבה?"

"עכשיו כן, אבל זה רק זמני עד שאטפל בכל זה." הוא נופף בידיו אל החדר ואז העביר אחת מהן בבלוריתו, שצנחה מייד חזרה פרועה במידה זהה. התלתל המיוזע העיקש עדיין דבק ברקתו.

כבר עמדתי לשאול אותו אם הוא מגיע ממקום שבו השכנים גסי רוח זה לזה כשליבי הופיעה עם העגלה, עדיין מסיעה אותה לפניה כמו חרטום סירה. "פן, ראית את מקס? אני לא מוצאת – אוי, אני

רואה שנפגשתם.״ חיוך התפשט על פניה, ובעיניה ניצת ניצוץ מסגיר וזומם שהיה מוכר לי היטב. ״פני, זה אנתוני. אנתוני, זאת אחותי, פני.״

האיש – אנתוני – בחן בחשדנות את ליבי והעגלה, ואף שלא עשה שום דבר שיגרום לי לצפות לחיוך מסביר פנים ולחיצת יד, עדיין הופתעתי כשלא זכיתי לא לזה ולא לזה. הוא רק זקף אל ליבי גבה כהה וסבוכה. ״ומי את?״

התגובה שלו לא הרתיעה אותה כלל. היא צחקה בנימוס וברוב קסם. ״אני ליבי. נפגשנו אתמול בערב בכניסה לבית שלך. אני השכנה.״

ברגע שאמרה זאת הכול התחבר.

זו הייתה מלכודת. עוד ניסיון מצד ליבי להתערב לי בעניינים ולשחק אותה שדכנית. הגבר הקודר – ונכון, נאה – אבל גס רוח הזה, נפל מהשמיים ונחת בבית השכן, והיא פיתתה אותי בתואנות שווא לבוא לפגוש אותו. לא באנו למכירת תכולת הבית הזו כדי לבחון את מבחר חפצי הבית. באנו לכאן לבחון את מבחר הגברים הגבוהים והנאים, שכלל כרגע רק אפשרות אחת. זאת ההרפתקה אליה התכוונה.

ארשת מיוסרת חלפה ביעף על פניו של אנתוני, מהירה כמו מצמוץ. ״מצטער, אני לא יודע מה איתי בימים האחרונים. אבל אני כן זוכר את ה... אה, עוגה שהבאת.״

התאפקתי לא לגלגל עיניים.

ליבי הניחה יד אוהבת על זרועו. ״כן, טוב, נקווה שהעניינים יירגעו בקרוב. אני בטוחה שיש לך המון על הראש. אחותי, פני –״

״אפשר לדבר איתך רגע?״ קטעתי אותה, ותפסתי בזרועה המושטת לגרור אותה משם לפני שתמשיך לכפות אותי על הגבר הזה, שבבירור לא היה מעוניין.

היא צקצקה אליי ברגע שהתרחקנו קצת. אנתוני נשאר קרוב, דעתו מוסחת על ידי בוזז אחר ששאל למחירה של ציפור נוי מזכוכית.

״עוגה, אליזבת?״ נזפתי בה. ״אם יורשה לי לשאול, מה בדיוק את חושבת שאת עושה?״

היא גלגלה אליי עיניים בפרצוף אחות־גדולה, מבט של אני יודעת

מה טוב לך שהספיקה לשכלל בחיים שלמים בהם היא אומרת לי מה לעשות. "כן, פנלופי. אפיתי לו עוגה. הבחור המסכן הגיע אתמול בטיסה מניו יורק, ומתמודד עם אובדן בן משפחה. רק ניסיתי להיות שכנה טובה."

"כן, והעובדה שגררת אותי איתך, ופחות או יותר הצעת לו אותי על מגש, היא רק צירוף מקרים?"

היא אפילו לא ניסתה להכחיש. "טוב, למקרה שלא שמת לב, הוא מאוד מושך. ואת מאוד רווקה." היא הציצה אליו נושא ונותן עם חובב הציפורים, כאילו קילפה במבטה בננה.

שתי העובדות היו אכן נכונות למרבה הצער. יצאתי עם גברים בזמן לימודי התואר השני, אבל כבר אז לא היה לי הרבה זמן פנוי לחיי חברה. וברגע שהתחלתי ללמד באקדמיה, עם שעון הקביעות המתקתק מעל ראשי, שכחתי להרים מבט מהעבודה, ואיכשהו חמש שנים חלפו להן עם שום דבר מעבר לכמה פגישות על כוס קפה, למרות מאמציה של ליבי להתערב לי בעניינים. היא ניסתה לשדך אותי עם מישהו שעובד עם בעלה, עם רופא הילדים שלהם, ועם הבחור שמכר מנגולד אורגני בשוק האיכרים שלהם. רק שכל המאמצים הכושלים האלה לא היו ערמומיים כמו זה הנוכחי. המזימות שלה הפכו מתוחכמות יותר.

"כן, הוא גם מאוד לא נחמד," אמרתי. "שמעת מה הוא אמר לי על הפמוטים?"

"לא, לא שמעתי. מקס! הינה אתה. אל תיגע בזה בבקשה..." היא הסתלקה משם, מסתערת עם העגלה בראש וקוטעת את שיחתנו באמצע. שוב איבדתי אותה לטובת חובותיה כאם, אבל מה היא ציפתה שיקרה כשהביאה בן שלוש חטטן לתוך הבית המוזיאוני הזה?

כשהסתובבתי ראיתי את אנתוני מכניס לכיסו עוד חופן שטרות אחרי שכבר הנראה סיים עם איש הציפורים. שילבתי זרועות ונעצתי בו מבט. "למה לא הסכמת להצעה שלי על הפמוטים?"

הוא נשא מבט, כאילו שכח שאני בכלל שם, ומייד נראה מותש מכך שאנחנו ממשיכים בשיחה הזאת. "תראי, לא התכוונתי לפגוע בך בשום אופן." הוא התקרב, והריח שלו הכה בי בגל משכר של ניחוח

אפל ומתובל עם רמז למשהו פראי. כמו לזרוק חופן ענבר וקינמון למדורה. הוא הנמיך את קולו. "האמת שלא אכפת לי מה אנשים משלמים לי על כל הדברים האלה. אני רק רוצה להיפטר מהכול. ככל שאעשה את זה מהר יותר, כך אוכל למכור את הבית ולהסתלק."

נראה שטעיתי כשחשבתי שהוא טיפוס סנטימנטלי. כמו שטעיתי לגבי ממדיו. כשעמדתי קרוב אליו לא יכולתי שלא להבחין בגובהו וברוחב חזהו. תהיתי מה הוא עושה בניו יורק. אולי דוגמן תחתונים או מאמן ספורט מקצועי.

"אה," היה כל שהצלחתי לגייס.

עיניו הכהות של אנתוני נישאו אל מעבר לכתפי. הוא השקיף לעבר המסדרון בארשת של פאניקה מוחלטת. "אל תתקרב לשם!"

נרתעתי לשמע קולו הרם, שהשתנה בפתאומיות כזאת מהלחישה הצרודה בה דיבר רק לפני כמה דקות. כשהסתובבתי ראיתי את ליבי שולפת את אדה הבוכייה מהעגלה, כבר מקפיצה אותה ומשמיעה קולות מרגיעים, ובמקביל מנסה למנוע ממקס לפתוח את הדלת מתחת למדרגות.

אנתוני הסתער במסדרון כמו שור זועם, ואני מיהרתי אחריו. לא היה לי מושג כמה ניסיון יש לו עם ילדים ולא רציתי שירים את האחיין שלי בצווארונו מהרצפה באחת מכפות ידיו הענקיות.

"אני אטפל בזה," אמרתי ועקפתי אותו. המגע הקל בינינו, רק נגיעה קלה של גוף בגוף, הכה בי כמו ברק. חשבתי שאולי גם הוא הרגיש בזה, עם איך שנרתע ממני, אבל אולי זה נבע רק מהצפיפות בחלל. המסדרון, שהיה צר הרבה יותר ממה שקלטתי, כעת משהכיל את ליבי, העגלה, תינוקת בוכה, פעוט מרדן ואת שנינו, כמו הלך והתכווץ עם כל צעד נוסף.

"מקס, חמוד, עזוב את זה בשקט. זה לא הבית שלנו. אנחנו לא יכולים לגעת בדברים ולפתוח דלתות בלי רשות!" קראתי לעבר האחיין שלי.

הוא נעמד כששתי ידיו השמנמנות עוטפות את ידית הזכוכית בצבע ירוק־אזמרגד שבלטה מהדלת כמו תכשיט גדול ונוצץ. בקליפורניה,

גם בבית בגודל כזה לא סביר היה שיהיה מרתף, כך שהדלת כנראה הובילה לארון מתחת למדרגות.

"בבקשה אל תעשה את זה!" קרא אנתוני שוב. הפחד הנוקב שנמסך בקולו כמו תיל דוקרני גרם לי לתהות מה בדיוק יש בארון הזה.

"מקס, לא!" נזפה בו ליבי בהיסח הדעת, תשומת ליבה נתונה לאדה שפרצופה המכורכם והמיילל עטה ורדרדות זועמת.

"מקס, עזוב את זה!" חזרתי גם אני.

הניצוץ הזדוני בעיניו של מקס העיד שהוא לא מתכוון לציית. אם כל המבוגרים רצו שיפסיק, זה בטח אמר שהמקום אליו עמד להיכנס חייב להיות מוצלח.

"לא!" צעק אנתוני, מרעים בקולו בחלל הצפוף ספון העץ בדיוק כשמקס משך את הידית בשתי ידיים.

הדלת נפתחה לרווחה בתנופה שלא הייתה יכולה להגיע מילד קטן, כאילו משהו נשען עליה מהצד השני ורק חיכה ליפול.

ומשהו אכן נפל, מתרסק לרצפה כמו גשר נפתח שקרס, ונחת בינינו בקול חבטה עמום וכבד. אנתוני ואני עמדנו מצד אחד, מקס, ליבי, העגלה ואדה הצורחת עדיין מהצד השני.

וכולנו בהינו בחפץ: צורה מאורכת מכוסה ברישול בסדין. לקח לי זמן ארוך להפליא לקלוט שהדבר האפור הרופס שבלט מאחד הצדדים היה יד, הירח החיוור והגרום מלמעלה היה פרצוף נטול רוח חיים, ושלמעשה אני רואה מולי גופה.

ואז כולנו צרחנו יחד עם אדה.

פרק 2

בחיים לא הייתי בחדר חקירות, והינה פתאום אני מוצאת את עצמי יושבת באחד כזה, מול בלש משטרה.

המשטרה הגיעה לזירה במהירות, כנראה בהיעדר פניות אחרות לטפל בהן בבוקר שבת שקט בגן עדן. לא הייתי בטוחה מי בכלל קרא להם, מאחר שהייתי עסוקה מדי בלאבד עשתונות בגיהינום. אבל לפני שהבנתי מה קורה ליבי גררה אותי ביד אחת, את מקס בשנייה, ואיכשהו גם הסיעה את העגלה דרך הדלת האחורית של הבית. מכירת החיסול נגמרה, סרט סימון משטרתי נפרש למחסום צהוב, כמו צלקת בשכונה המוקפדת, וכולנו התבקשנו לבוא לתחנת המשטרה כדי למסור עדות.

עכשיו ישבתי מול הבלש דריל וורנר, מישהו שיצא לי לראות בכמה אירועי ברביקיו בחופשות ופעם אחת גם שתוי מאוד בסוודר מכוער במסיבת חג מולד. בקהילה שבה כולם הכירו את כולם, נראה הולם שהבלש היה בעלה של חברתה הטובה של אחותי. הוא היה בגילה של ליבי, שנות השלושים המאוחרות, כהה עור ועם פרצוף של מי שיכול להיות החבר הכי טוב שלך או לפרק לך את הצורה בידיו החשופות, תלוי במצב הרוח שלו. כרגע, מצב הרוח והפרצוף היו, למרבה המזל, ידידותיים.

השארנו את ליבי עם הילדים בלובי, גם כי אדה ישנה, אבל בעיקר משום שוורנר אמר שהוא רוצה לדבר קודם איתי. לבד.

הוא שלף עט ופתח אותו בלחיצה, ואז הניח יד על דפדפת צהובה,

פתוחה וממתינה בדף נקי. הוא התחיל באופן לא רשמי. "איך את, פני?"

פלטתי נחרה, לא בטוחה אם הוא שואל בכנות או מנסה לשבור את המתח. "טוב, כאילו, בדיוק ראיתי גופה נופלת מתוך ארון, אז אתה יודע."

הוא חייך אליי בחביבות. היו לו ילדים קטנים משלו והוא גר במרחק כמה רחובות מליבי. אשתו, ניקול, בעלת חברת מוצרי טיפוח אינטרנטית רווחית ביותר, נהגה לבלות בחברתנו לא מעט על שפת הבריכה בחצר של ליבי. היא ידעה להכין מרגריטות תות קטלניות והיו לה המלצות מעולות על ספרים. "באת לביקור של יום?"

"זאת הייתה התוכנית. אני באה בקיץ בסופי שבוע לשחות עם הילדים, אבל היום ליבי הזמינה אותי למכירת תכולת הבית."

"את עדיין בעיר?"

"כן."

אף שהיו כמה אפשרויות באזור המפרץ, מי שאמר העיר התכוון בדרך כלל לסן פרנסיסקו. כעשרים קילומטרים רבועים שאנשים התגודדו בהם זה על הראש של זה, ושילמו מחירים מטורפים כדי לטפס בגבעות סחופות רוח ולחיות בערפל. הדירה שלי, בפאתי שכונת ריצ'מונד, שכנה במרחק של שעה ורבע נסיעה לפחות מביתה של ליבי בפרוור שעל חצי האי.

"עדיין מלמדת באותו מקום?" הבלש וורנר המשיך באותו קו חקירה, שנראה יותר כמו התעדכנות מה חדש בברביקיו בחצר, מאשר משהו שקשור לגילוי גופה.

"כן. אמורה להגיש את הבקשה לקביעות הקיץ."

"הי, מזל טוב. עדיין מדעי המחשב?"

"אה־הא. אנחנו הולכים לדבר על הגופה, או מה?"

הוא צחק ברוח טובה. "נגיע לזה, אל תדאגי. רציתי לשמוע מה קורה איתך בימינו. לא יצא לי להגיע למפגשים הקיץ כדי לשמוע."

"טוב, הקיץ רק התחיל. עוד לא היו הרבה הזדמנויות."

הלימודים נגמרו רק לא מזמן, והגשתי ציונים אחרונים לפני

שצללתי בקפיצת ראש אל ההכנות לבקשת הקביעות, אותן הייתי אמורה להשלים עד סוף אוגוסט. הייתי צריכה להגיש שלוש עבודות, לכתוב בקשה למענק, ולערוך פרק בספר – והכול בטווח של שלושה חודשים. בריחות לסופי שבוע על שפת הבריכה של אחותי היו בערך הדבר היחיד שהיה לי לצפות לו הקיץ. לא היה לי זמן להרפתקאות, במיוחד לא מהסוג הרומנטי שליבי רצתה שאנהל.

הבלש וורנר חייך שוב. ״טוב, בואי נקווה שהתקרית של היום לא תפגע בפעילות הרגילה של הקיץ.״

בהיתי בו בהלם, מתקשה להעלות בדעתי איך זה יכול להיות. כאילו גופות נופלות מארונות בשכונה הזאת בכל יום.

הוא לחץ שוב על ראש העט וקירב אליו את הדפדפת, מוכן להתחיל. משהו השתנה בנימת קולו. ״כמה טוב את מכירה את אנתוני פירס?״

״שם המשפחה שלו לא גריוטי?״ שאלתי בהפתעה.

הוא הפך עמוד ברשימותיו, עיין לרגע והסתכל שוב עליי. ״לא. לוּ גריוטי היה אחיה של אימו, לכן שם המשפחה השונה.״

״אה.״ השם אנתוני גריוטי התגלגל לי בראש כמו גולה בתוך צנצנת מאז שעזבנו את הבית. יחד עם התיאוריה שהוא רצח את דוד שלו כדי לרשת את הבית ותקע אותו בארון, אף שידעתי שזה לא באמת ייתכן. האיש בארון היה צעיר בערך בעשרים שנה בשביל להיות מר גריוטי, והוא בטוח לא מת לפני שבוע, כמו מר גריוטי.

״ספרי לי מה ידוע לך עליו,״ אמר וורנר.

משכתי בכתפיי. ״האמת שלא הרבה. פגשתי אותו הבוקר במכירת התכולה.״

״באמת?״ גבותיו התרוממו לקשתות ספקניות.

״כן. למה אתה שואל?״

״כמה וכמה עדים ציינו שהבחינו במה שהגדירו בתור ׳כימיה׳ בין שניכם.״

״מה?״ קראתי, שמחה שאחותי לא שם כדי לקפוץ על ההערה בשתי ידיים. ״כמה וכמה אנשים אמרו את זה?״

הוא עיין ברשימותיו. "כן. למעשה, אחד הגדיר אותך בתור החברה שלו. הם אמרו שהם 'ראו אותו מתווכח עם החברה שלו על מחיר הפמוטים'." הוא ציטט מהדפדפת ונשא אליי מבט כדי שאסביר.

המוח שלי התחיל להסתובב על ריק. "איך אני יכולה להיות החברה שלו? פגשתי אותו הבוקר לחמש דקות סך הכול."

"אני רק מדווח מה אנשים אומרים."

"טוב, הם טועים."

"הממ," המהם וורנר ורשם משהו בדפדפת שלו. נוצר בי רושם שהוא לא מאמין לי, וזה גרם לי להבין משהו לא נעים בכלל.

"רגע, מאשימים אותי במשהו?" נזכרתי בשאלות הקודמות שלו לגבי העבודה שלי ומה אני מתכננת לקיץ, והעובדה שרצה לתחקר אותי לבד, בלי ליבי, שראתה כל מה שאני ראיתי – והייתה אימו של הילד שגרם לכל המצב הזה. "אתה חושב שאני קשורה איכשהו לסיפור הזה? שותפה לדבר עבירה או משהו?"

וורנר לא השיב ורק המשיך הלאה. "תארי לי את הוויכוח ביניכם לגבי הפמוטים."

עיצבן אותי להיזכר בתקרית ההיא, ובמקביל הדאיג אותי לראות שוורנר כבר משתמש בתיאור של העדים האחרים כאילו היה מדובר בוויכוח. זה לא בישר טובות לגבי סיכויי לחלץ את עצמי מהבלגן הזה. "טוב, הצעתי לקנות איזה פמוטים כי שמעתי איזה זוג שדיברו שהם הולכים לתחמן אותו ולהציע עליהם פחות מכפי שהם שווים, והוא מכר להם אותם אפילו שהצעתי לו הרבה יותר. ואני חשבתי שניסיתי לעזור ושזה דבר נחמד לעשות בשביל מישהו חדש בשכונה – אדם שרק שתדע, לא פגשתי מעודי עד אז." הדגשתי את סיום המשפט.

הוא רשם עוד משהו בדפים שלו. "עוד משהו?"

התעצבנתי מחדש. "האמת שהוא היה די לא מנומס לגבי כל הסיפור. שאלתי אותו למה הוא לא קיבל את ההצעה שלי, והוא אמר שלא אכפת לו כמה אנשים משלמים על דברים. הוא רק רוצה למכור הכול כדי שיוכל למכור את הבית ולהסתלק מכאן."

״ככה הוא אמר, ׳להסתלק מכאן׳?״

״אה...״ היססתי, מתקשה להיזכר איך בדיוק התנסח. ״אני לא בטוחה, אבל זו הייתה הכוונה.״

הוא המשיך לשרבט בדפדפת שלו בלולאות וסלסולים שלא הצלחתי לפענח בקריאה במהופך מהצד השני של השולחן. ״בסדר. שמת לב שמשהו בו נראה מוזר במהלך האינטראקציה ביניכם?״

פלטתי נחרת זלזול, הערה נוספת לגבי נימוסיו כבר עומדת על לשוני, כשפתאום נזכרתי שמשהו בו אכן נראה מוזר. כמה דברים התחברו לי פתאום בראש. ״האמת שכן, הוא נראה מזיע.״

הוא הפסיק לכתוב ונשא אליי מבט. ״מזיע?״

נזכרתי באותו תלתל שדבק ברקתו המיוזעת. הוא היה לבוש בשחור, כך שלא ניתן היה לראות עליו את הזיעה בשום מקום אחר, אבל בהחלט קלטתי סימנים לזה. ״כן. באזור הפנים, כאילו התאמץ גופנית. הוא סחב ארגז עם ספרים כשראיתי אותו לראשונה, אבל לא מספיק גדול כדי לגרום לאדם להזיע מרוב מאמץ.״

הבלש וורנר הישיר מבט לעיניי. מההבעה בעיניו נוצר בי הרושם ששנינו חושבים אותו דבר.

מזיע מדי בשביל לסחוב ספרים, מזיע מספיק בשביל לדחוף גופה לתוך ארון.

״תארי את מציאת הגופה. איך זה התגלגל?״

החבטה העמומה שהשמיעה כשפגעה ברצפה הדהדה בזיכרוני. הביטוי צנח ומת קיבל משמעות חדשה.

״זה היה די קצר. מקס פתח את דלת הארון, אף על פי שכולנו אסרנו עליו, והגופה נפלה. היא הייתה עטופה בסדין, אבל לא בצורה יסודית, כמו שבטח ראית.״

״אמרתם לו לא לפתוח את הדלת?״

״כן. אנתוני היה הראשון שאמר לו להפסיק. הוא נראה ממש מודאג מזה. חשבתי שהוא לא רצה שילד קטן יפתח סתם דלתות בבית שלו, אבל אז הוא ממש רץ במסדרון לעצור בעדו. הוא בבירור ידע שיש שם גופה, אחרת למה שיהיה לו כל כך אכפת?״

הבלש הנהן קלות, כאילו לא רצה להיתפס מסכים עם הכרזה שהייתה מוגדרת כהשערה בבית משפט. "הוא אמר לך משהו אחרי שהגופה התגלתה?"

ניסיתי לחשוב על תשובה, אבל מרוב הלם רוב החלק הזה בסיפור פשוט נמחק. "לא נראה לי."

"טוב. יש עוד משהו שאת חושבת שעשוי להיות חשוב?"

היה משהו שקפץ לי לראש, אבל עדיין התקשיתי להבין את זה.

העניין הוא, שהייתי מוכנה להישבע שזיהיתי את האיש בארון.

מאז שעזבנו את מכירת העיזבון, לא הפסקתי לחשוב על זה ולחטט בכל תא ומדף בזיכרון שלי, אבל העליתי חרס. לימדתי מאות סטודנטים באוניברסיטה מדי שנה ועבדתי עם עשרות אנשי סגל וביליתי מלא זמן בשכונה של ליבי, אבל האיש בארון לא התאים לאף אחד שהצלחתי להעלות בדעתי.

עוד לא סיפרתי את זה אפילו לאחותי, ועם החשד של וורנר שאני עשויה איכשהו להיות שותפה לדבר עבירה, נראה היה לי שעדיף לא לשתף אותו בזה.

"לא. לא עולה בדעתי עוד משהו חשוב." היססתי לרגע לפני ששאלתי, "אתה יודע של מי הגופה?"

וורנר נאנח קלות ותופף עם העט על הדפדפת, בוחן אותי בתשומת לב. "עוד לא ביצענו זיהוי חד־משמעי. את בטוחה שלא הכרת את אנתוני פירס עד היום?"

"משוכנעת במאה אחוזים. למה? הוא אמר שנפגשנו בעבר?"

יכולתי ממש לשמוע את הגלגלים במוח שלו מסתובבים בדממה שהשתררה לפרק זמן שנדמה כמו נצח. "עוד לא ממש יצא לנו לדבר איתו. רשמנו הצהרה קצרה בבית, אבל הוא ביקש עורך דין לפני שאמר עוד משהו. אנחנו מחכים שהם יגיעו לתחנה עכשיו."

"אה."

העובדה שאנתוני הצטייד בעורך דין בכזאת מהירות לא בישרה טובות לגבי חפותו – אף שגם אני הייתי מזעיקה עורך דין אם היו מוצאים גופה בארון שלי, גם אם לא אני שמתי אותה שם.

לא הצלחתי להבין למה אני מנסה להגן עליו בראש שלי. כל הראיות הצביעו על מצב שכדאי להתרחק ממנו כמה שיותר.

״אני יכולה ללכת?״ שאלתי, משתוקקת לצאת כבר מהחדר הצפוף שהשרה עליי תחושה מעיקה.

וורנר שלח יד לכיס ז׳קט החליפה שלו ושלף כרטיס ביקור לבן נוקשה. ״בינתיים כן. לאחותך יש את המספר שלי, אבל קחי את הכרטיס שלי בכל זאת. תתקשרי אם יעלה בדעתך עוד משהו.״

מהנימה בקולו לא הייתי בטוחה מאיזה צד של המשוואה אני נמצאת, חשודה או עדה. לקחתי את הכרטיס ושיחקתי בקצה האצבע במבוכה בפינתו החדה. ״תודה.״

וורנר ליווה אותי במסדרון חזרה אל החדר המרכזי בו צלצלו טלפונים והתנהלו שיחות ערות. כשיצאנו ללובי מצאנו את ליבי בכיסא, עם מקס כרוך עליה ברפיון כמו אפודה, שקוע בשינה עמוקה. אדה עדיין נמנמה בעגלה שלה. ליבי הציצה אל הבלש וורנר עם איום מפורש במוות בעיניה למקרה שיעז להציע שתעיר את ילדיה הישנים כדי שיוכל לחקור אותה.

הוא הבין את המסר ונרתע תוך מלמול, נעשה את זה בפעם אחרת.

ליבי הנהנה וקמה מהכיסא בלי להעיר את מקס. אני תמרנתי את העגלה בכוונה ללכת משם. השכנים שלנו מהאזור המשיכו לחכות, ממתינים לתורם להיחקר, ואני הסתכלתי עליהם באור חדש, תוהה מי מהם היה זה שהאשים אותי שאני החברה של אנתוני.

ואם כבר מדברים על החמור, נתקלנו באנתוני ממתין ליד הכניסה כשיצאנו מהבניין. הוא לא החליף את הבגדים השחורים, אבל כעת עמד סומק בלחייו השחומות־שזופות, והוא הרכיב משקפי שמש ששיקפו את בבואתי.

״הי,״ צעדתי היישר אליו ואמרתי. ליבי לקחה את העגלה והלכה לכיוון המיני־וואן שחנה בחזית הבניין. שמועות לגבי מה שקרה כבר התחילו להתפשט בעיירה כולה.

אנתוני נרתע מהישירות שלי והאצבע שהפניתי אל פניו.

"השוטרים חושבים שאני החברה שלך ומעורבת בסיפור הזה איכשהו, אז אתה צריך להיכנס לשם ולהביא הכול מייד."

ההכרזה בבירור הטרידה אותו. "מה? מאיפה בשם אלוהים נוצר בהם כזה רושם?"

"לא יודעת. כנראה העדים האחרים אמרו שהבחינו ב'כימיה' בינינו כשדיברנו על הפמוטים."

הוא נרתע לאחור כאילו הטחתי בו עלבון. אני התקדמתי, לא שמתי לב לקצה המדרכה, ומעדתי.

למשך שתי שניות הופכות קרביים הייתי חסרת משקל. המדרכה מיהרה לקדם את פניי בעננה אפורה־מלוכלכת, וכבר חשבתי שהכול אבוד עד שאנתוני הניף את זרועותיו כדי לבלום את הנפילה שלי.

"זהירות," אמר כשנחתִי בין ידיו, כבר רוצה למות, עוד לפני שנבלמתי סופית.

השבתי לעצמי את שיווי המשקל, גם אם לא את כבודי. אני לא הברייה הכי חיננית בעולם. נפילה ממדרכה אינה זרה לי, ובחיי שהייתי מעדיפה לנחות על ארבע במגרש החניה המוכתם צואת ציפורים של תחנת המשטרה מאשר בזרועותיו של אנתוני פירס, ולא רק משום שעכשיו הייתי חייבת לו תודה, אלא גם משום שהאף שלי היה שני סנטימטרים מהחזה שלו, שהדיף ריח פשוט שמימי.

"תודה," אמרתי בנשימה מאומצת אחרי שהזדקפתי.

"אין בעיה." הוא נשמע כן ולא עצבני כפי שציפיתי שיהיה. חום כפות ידיו הגדולות עוד לא התפוגג מצלעותיי כשהתעשתִי ונשאתי אליו מבט. בגלל משקפי השמש ראיתי את עצמי – הייתי סמוקה, שפתיי פשוקות ושערי סתור. הסמקתי עוד יותר מרוב מבוכה.

קול עמוק שבקע משמאלנו קטע את העימות המביך. "אנתוני, בחורי הטוב. תמיד מושיט יד לעלמה במצוקה, בדיוק כמו דוד שלך."

אנתוני עזב אותי והסתובב אל הגבר שהגיע, הלבוש חליפה מוקפדת ושערו מוקפד עוד יותר, כל כולו מכריז 'עורך דין' ו'יקר' בעוצמות של צופר ערפל. הבחנתי בשעון זהב מציץ על מפרק כף ידו.

תהיתי אם הגיע איכשהו בטלפורטציה מניו יורק, או שהיו לאנתוני קשרים באזור שהביאו אותו בכזאת מהירות.

"מר מיטשל," אמר אנתוני והושיט יד ללחוץ את ידו של האיש. "תודה רבה שבאת."

"כמובן. ומי זאת?" הוא פנה אליי בחיוך נוטף קסם ורק טיפונת שמנוניות.

"אה, כן. זאת אחותה של השכנה של דוד שלי," אמר אנתוני. שמתי לב שהוא הקפיד להרחיק את עצמו ממני ככל הניתן, במקום פשוט לומר את שמי.

"דוקטור קולינס," אמרתי והושטתי יד, לא משום שהתחשק לי במיוחד להתוודע לאיש הזה, אלא משום שחשתי צורך לתייג את עצמי כמשהו מלבד אותה עלמה במצוקה מוכרת בקושי לה סייע אנתוני.

הרגשתי שאנתוני מציץ לעברי בתגובה לשימוש בתואר דוקטור.

"נעים להכיר, דוקטור קולינס," אמר מר מיטשל. הוא הסתובב חזרה אל אנתוני, העניינית בהתגלמותה. "אני מניח שמצפים לנו בפנים?"

"כן," אמר אנתוני בדיוק כשליבי קראה לי.

"פן! בואי נזוז!" היא עמדה על המדרגה מחוץ לדלת הנהג ונשענה מעל גג המיני־וואן עם המפתחות משתלשלים מידה. פספסתי את הקרקס של העמסת שני ילדים קטנים לרכב: קיפול העגלה ואז הקשירה, החגירה והאבטוח במושבי הרכב.

הנהנתי אליה והסתובבתי שוב אל אנתוני ועורך דינו. "בבקשה תדאגו להבהיר את כל הבלבול שם בפנים."

מר מיטשל טפח על כתפו של אנתוני בחיוך רחב. "בשביל זה אני פה."

הבטתי בהם נכנסים לבניין, בטוחה במאה אחוז שלא דיברנו על אותו דבר.

סרט סימון הזירה עדיין התנופף ברוח כשנעצרנו עם המיני־וואן שוב מול ביתה של ליבי. בדרך נס, הילדים המשיכו לישון לאורך

כל היציאה מתחנת המשטרה והנסיעה הביתה. עזרתי לליבי להעביר אותם לעריסה ולמיטה והצטרפתי אליה למטבח לשתות משהו.

"טוב, לא ככה חשבתי שהיום יתנהל," היא אמרה, בעודה מוזגת כמות שופעת של לימונדה לשתי כוסות פלסטיק תואמות. היא תקעה שתי קשיות בצבע ורוד זוהר בכל אחת מהכוסות והדפה אחת לעברי.

התיישבתי מצידו השני של אי הגרניט העצום שבאמצע המטבח שלה. הבית נראה כמו כלוב ציפורים אווירי בהשוואה לקבר מדופן העץ של השכן בבית הסמוך. ישבנו בחדר שכולו לבן על לבן עם רצפת אריחים, משטחי עבודה מבריקים ומכשירי חשמל נוצצים, שנפתח אל פינת אוכל מצד אחד וחדר משפחה זרוע צעצועים מהשני. זר חבצלות טריות באגרטל צר ניצבו בצד אחד של האי, ומבעד לחלונות פינת האוכל יכולתי לראות את החצר האחורית והבריכה, פרץ של צבע על רקע כל הלובן. כל החלל נדמה שוקק חיים, אולי משום שבילינו את הבוקר במקום שהושפע ממוות.

"ממש לא," אמרתי ושתיתי מהלימונדה שצרבה לי בגרון באושר צרוף של קיץ. בקושי דיברנו בנסיעה חזרה כי הילדים ישנו. עוד לא סיפרתי לליבי שהמשטרה חושבת שאני בקשר עם אנתוני וגם לא שנדמה לי שזיהיתי את הגופה. אני מודה שקצת משכתי זמן בניסיון לחשוב איך לעשות את שני הדברים האלה.

"יש משהו שאת לא אומרת. מה זה?" שאלה ליבי, קוראת אותי כמו ספר פתוח.

נשפתי בביטול כאילו היא טועה, אף שהיה ברור לשתינו שהיא לא. היא אחותי הגדולה ובקיאה בכל הבעה ותנועה שלי מרגע שנולדתי.

שתיתי שוב מהלימונדה והנחתי את הכוס בזהירות על האי. "אני צריכה לספר לך משהו, אבל לא רוצה שתאבדי את זה."

"למה שאאבד את זה?" גבתה התרוממה בקשת שאמרה סקרנות וזהירות בו־זמנית.

השבתי לה במבט תקיף. גם אני הייתי בקיאה בדקויותיה של שפת האחיות. "פשוט לא, טוב?"

היא משכה בכתפיה ופערה עיניים בהסכמה אילמת.

בחרתי בעובדה שנראתה לי החשובה יותר מבין השתיים. ״אז זיהיתי את הבחור מהבית ליד. הגופה בארון.״

״מה!?״ היא צרחה, כצפוי. ״איך קרה שזיהית את המת בארון?״

״אני לא יודעת!״

היא הציצה מאחורי כתפה אל בית השכנים, שנראה בבירור דרך חלון המטבח, והנמיכה קול בכמה דציבלים לנימה קושרת קשר. ״פני, זה רציני. חשבתי שזה סתם צירוף מקרים הזוי שהיינו שם, אבל נראה לך שאת יודעת מי זה היה?״

השאלה הציפה גל בוער של סומק במעלה צווארי אל פניי כאילו עשיתי משהו לא בסדר. במקביל, ניערתי חזק את הזיכרון כמו שמנערים קופת חיסכון, בניסיון להוציא את המטבע היחיד שבפנים דרך החריץ. ״לא יודעת, ליב. אבל נשבעת לך שראיתי אותו בעבר. זה כאילו עומד לי על קצה הלשון. הבלש וורנר אמר שעוד אין להם זיהוי ודאי, כך שהוא לא יכול היה להראות לי תמונות.״

היא נשענה לאחור על האי בשילוב זרועות. ״טוב, אני לא ראיתי אותו בחיים, אז הוא לא כאן מהסביבה. אולי את מכירה אותו מהאוניברסיטה?״

״אולי, אבל זה מצמצם את האפשרויות לרק כמה אלפים.״

ליבי עיקמה שפתיים והשתתקה כמנהגה בזמן שהיא חושבת.

שתיתי מהלימונדה לאזור אומץ והמשכתי. ״יש עוד משהו.״

״אה?״ היא שאלה בעיניים לטושות.

״כן. המשטרה קיבלה איכשהו את הרושם שאני החברה של אנתוני. וורנר תחקר אותי כאילו אני אולי מעורבת.״

״מה!?״ היא צרחה שוב. פניה החווירו מהלם ואז האדימו מכעס. ״אמרת לו שאת לא, נכון?״

״ברור שאמרתי!״

״יופי!״

שתינו הרמנו קול לרמת קוף שאגן. ליבי נשמה עמוק ושלפה את הנייד מכיס מכנסי הטייץ שלה. ״זה מגוחך לגמרי. אני הולכת לכתוב לניקול ולהגיד לה שתגיד לבעלה שהוא לגמרי לא בכיוון.״

"כבר אמרתי לו."

"טוב, הוא צריך לשמוע את זה מכמה וכמה מקורות." היא הקלידה בזעם בנייד כאילו הוא הכה אותה.

"ליב, תירגעי. אמרתי לאנתוני שיבהיר את העניין כשהוא מדבר איתם. על זה דיברנו במגרש החניה של התחנה."

היא נשפה בבוז. "ואת סומכת עליו?"

עכשיו הגיע תורי לנשוף. "אני צריכה להזכיר לך שאת זאת שרצתה לשדך לי אותו רק לפני שעות ספורות?"

"כן, אבל זה היה לפני שידעתי שהוא רוצח סדרתי!"

"הוא לא רוצח סדרתי!" אמרתי, מופתעת לשמוע את עצמי מגינה עליו. "לא נראה לי..."

ליבי נעצה בי מבט נזעם. "פנלופי, מצאנו גופה בארון שלו! למי יש גופות בארונות? לרוצחים סדרתיים."

"את רואה יותר מדי דוקו־פשע. והוא רוצח סדרתי ממש גרוע, אם הוא הסתיר גופה בארון באותו יום שהוא עורך מכירת חיסול של תכולת הבית. רוצחים סדרתיים בדרך כלל יותר חכמים מזה. וסדרתי מחייב הרבה נרצחים, לא רק אחד."

היא צמצמה עיניים בחשדנות. "מאיפה את יודעת שרוצחים סדרתיים הם חכמים, אם את לא צופה גם בסדרות פשע אמיתי?"

נאנחתי בתסכול והלכתי מסביב לאי אל פינת האוכל להשקיף החוצה מבעד לדלתות הזכוכית. יכולתי לראות את החצר האחורית של הבית השכן. סרט הסימון הקיף את הבית סביב־סביב כמו גומייה גדולה ורופפת. הדלת האחורית שדרכה גררה ליבי אותי ואת ילדיה כאילו הבית עולה באש, עמדה פתוחה עדיין. שוטרים נכנסו ויצאו, מצלמים תמונות ומניחים סימונים צהובים קטנים על הקרקע. תהיתי אם הגופה כבר נלקחה משם. מאחורי המרפסת האחורית ניצבה חניה מקורה נפרדת, עם אותה דופן ירוקה כהה מעוטרת בפס לבן דהוי כמו הבית הגדול. מכונית, קאדילק ירוקה ישנה בגודל של סירה, חנתה תמיד בשביל הגישה, כך שיצאתי מתוך הנחה שהחניה לא משמשת לחניה.

אך המחשבה על מה שעשוי להיות שם בפנים העבירה בי חלחלה.

ליבי התקרבה אליי מאחור ונעמדה על קצות האצבעות כדי להשעין סנטר על כתפי. היא הייתה גדולה ממני בגיל, אבל אני עברתי אותה בגובה מאז פרץ הגדילה שחוויתי בתיכון. ״תישארי פה איתי ועם הילדים? בבקשה? אני לא רוצה להיות לבד כשהוא בבית ליד.״

הייתה לי תחושה שהיא הולכת לבקש. לא יכולתי להאשים אותה, כשבעלה מרוחק כרגע שמונת אלפים קילומטרים מכאן.

״הלילה?״

הרגשתי אותה מושכת בכתפיה מאחוריי. ״לפחות.״

היא שמרה על ערפול מכוון, וידעתי שלילה אחד יכול להפוך לקיץ שלם, אם היא תפעיל עליי את כישורי השכנוע המיומנים שלה.

״אנתוני אמר שהוא נשאר רק עד שימכור את הבית,״ אמרתי.

היא פלטה נחרת זלזול. ״כן, ומי הולך לקנות עכשיו את הבית, אחרי שכולם יודעים שמצאו בו גופה?״

היה משהו בדבריה. ״למה שלא תציעי לאימא שתבוא להיות איתך ועם הילדים?״

ליבי נאנקה בדרמטיות. ״אוי, לא. אני כבר מעדיפה שכן רוצח אלים על אימא.״

הערה במקומה. ליבי הייתה קצת הכבשה השחורה במשפחה שלנו. אימא שלנו פרופסור לספרות, ואני יכולתי בקלות להתגורר איתה באותו בית, מאחר ששתינו נוטות להתבודד בשתיקה לפרקי זמן ארוכים כשאנחנו קוראות או לומדות. אבא שלנו, מתמטיקאי מוערך, לא היה שונה בהרבה. אדם הממעט במילים עם ראש גדוש משוואות, שמצא הזדמנויות ללמד וללמוד בכל הזדמנות. ליבי הייתה טיפוס חברותי, שחיפשה שיחות וחברה וגירויים בלתי פוסקים. היא וההורים שלנו התישו זה את זה בהיותם הפוכים ממש.

״מה כבר יש לך לעשות חוץ מזה? עכשיו קיץ.״

נעצתי בה מבט מעבר לכתפי. ״אני מנסה לקבל קביעות, זוכרת?״

״אה, נכון. הבת של ההורים שלנו בכל רמ״ח איברייך. טוב, תוכלי לעשות את זה גם מרחוק, לא?״ התחינה בקולה נשמעה כמעט כמו

יללה. היה לי קשה לסרב לה, והיא הפכה את זה לכמעט בלתי אפשרי. היא נעמדה מולי ותפסה אותי בכתפיים. "תקשיבי, זה או שאת נשארת פה, או שאני אורזת את הילדים ושלושתנו באים לדירה שלך, וכולנו יודעים שזה יהיה אסון מוחלט."

היא צדקה. היה לי חדר אמבטיה אחד, מטבח בגודל בול דואר בהשוואה לזה שלה, והחדר הפנוי היה בעצם פינה שהפכתי לחדר עבודה על ידי הוספת שרך ושולחן כתיבה.

הפרצוף שלי כנראה הסגיר אותי, כי היא ראתה שאני מתלבטת והכתה בברזל בעודו חם.

"כן! את הולכת להסכים. אני רואה בעיניים שלך!"

גלגלתי עיניים ויצאתי מאחיזתה כדי לחזור למטבח. "אישאר הלילה, אבל, ליב, הוא בטח בכלל לא הולך לחזור הביתה. כאילו, הבית הוא זירת פשע, במלוא מובן המילה, ועורך הדין שלו אומנם נראה של הביוקר, אבל לא נראה לי שישחררו אותו בכזאת מהירות —"

השתתקתי באמצע המשפט. מזווית מסוימת אפשר היה לראות מחלון המטבח את שביל הגישה של השכן. ובדיוק באותו רגע הגיע רכב שחור ונוצץ וחנה שם. אנתוני פירס יצא מדלת הנוסע ועורך הדין שלו מתחנת המשטרה יצא מצד הנהג. הם לחצו ידיים לפני הרכב, ועורך הדין פנה ונופף לשוטרים שהיו עדיין בזירה. שעון הזהב שלו נצץ בשמש.

שני שוטרים ניגשו לדבר איתו, ואחרי דיון קצר הם הנהנו והזיזו את סרט הסימון החוסם.

אנתוני עמד על המרפסת וצפה במתרחש כמו במאי בסט צילומי סרט. אפילו מרחוק יכולתי לראות חיוך מרצד על שפתיו, שיחד עם השוטרים שהתרוצצו מכל עבר כמו נמלים למחות ראיות לכך שקרה משהו אפל, העיקו על קיבתי כמו אבן – כזו שנפלה מגבוה ושקעה לה לאיטה.

"איך זה יכול להיות?" ביטאה ליבי את מחשבותיי, בדיוק באותה נימה המומה שחשבתי אותן.

"בטח עורך דין ממש טוב," אמרתי, בשוק לראות שלא עצרו אותו.

משהו בכל הסיפור נראה מוזר. כמו לנעול נעל על הרגל הלא נכונה או לפספס את המדרגה התחתונה בגרם המדרגות. זה לא הסתדר, וכשצפיתי בזה הרגשתי שהאבן בבטן שלי התרוממה לרגע ואז נפלה חזק יותר.

והתחושה הלא נעימה רק התעצמה כשאנתוני הסתובב והסתכל ישירות עלינו דרך החלון, כאילו ידע שאנחנו מסתכלות, ונופף כמו שכן ידידותי.

פרק 3

נאמנה להבטחתי להישאר, ביליתי את אחר הצוהריים בהתשת הילדים בבריכה, ואז עזרתי עם ארוחת הערב והאמבטיות. הקראתי למקס סיפור לפני השינה בזמן שליבי הרדימה את אדה בחדר הסמוך.

בדיוק סיימתי את הספר שלנו ועמדתי לכבות את האור בחדר של מקס, כשהבחנתי פתאום במשהו קטן ומבריק על הרצפה אצלו בחדר. היו לו המון צעצועים, אבל החפץ שהיה מונח ליד עדר חיות הצעצוע נראה לא שייך.

ניגשתי להרים אותו וראיתי שמדובר במפתח. מפתח זהב קטן שנראה מתאים לתיבת דואר או אולי מנעול אופניים. כשהפכתי אותו לצד השני לא ראיתי עליו סימנים מיוחדים, לא ראשי תיבות חקוקים או רמז כלשהו מה הוא עשוי לפתוח. מפתח אנונימי לחלוטין. הוא בטח מצא אותו איפשהו ושמר בתור אוצר, כמו שהוא נוהג לעשות.

שמתי בכיס את סכנת החנק הקטנה והנוצצת וכיביתי את האור.

יצאתי מהחדר שלו וירדתי בשקט במדרגות. הבית רחב הידיים עמד בדממה, זוהר עמומות כמו שמיים בצבע כתום־קרמל ברגעים אחרי שהשמש שוקעת מעבר לאופק. גיסי סידר את התאורה באופן מיטבי מבחינת השעון הביולוגי, מה שאמר בעצם שבלילות היא הייתה כתומה־זהובה ורכה ואילו בבקרים ובשעות היום לבנה־תכולה ועזה. ג'ון פרנס את משפחתו כמהנדס רובוטיקה בעבודה שאפילו אני התקשיתי להבין חצי מהזמן, שהצריכה ממנו להיעדר הרבה. כמו

למשל עכשיו, כששהה בטוקיו לשלושה חודשים כדי לעבוד עם צוות שמתעתד לבנות משהו שיציל את העולם איכשהו.

כשנכנסתי לסלון האורות נדלקו בזוהר שהלך והתגבר בהדרגה במקום בבת אחת ובסנוור, עוד אחד מההתחכמויות של ג׳ון. עיניי התרגלו בקלות בזמן ששקעתי בספה.

לא לקח לליבי הרבה זמן להצטרף אליי ולהירדם מול שידורים חוזרים של סדרה קומית ישנה, כשהרגליים שלה לחוצות לירך שלי, למרות שפע המקום הפנוי שהיה לה להתפרש עליו על הספה העצומה. היא חיבקה כרית ונחרה חרש לאורך תרועות הצחוק המוקלטות ורצף הבדיחות המוכרות, שהתנגנו על מסך טלוויזיה גדול מספיק להיראות מהחלל החיצון. לבשתי פיג׳מה שלקחתי ממנה – מכנסי כותנה קצרים וטישירט גדולה. התאורה הייתה רכה, כל הדלתות נעולות. הייתי מכורבלת בנוחות והוצאתי את הנייד שלי לעשות משהו שרציתי לעשות כל היום אבל לא הייתה לי הזדמנות.

לחפור על אנתוני פירס ברשתות החברתיות.

עברתי על כל האתרים המובילים בזה אחר זה. היו עשרות אנתוני פירסים, החל בבני נוער וכלה באנשי עסקים, ממדריכי כושר ועד לפנסיונרים מבוגרים. נכנסתי לבדוק כמה מהם, אך לא ראיתי את עיניו הרושפות משיבות לי מבט מאף אחת מתמונות הפרופיל.

אחרי כמה דקות שלא נשאו פרי עיקמתי פרצוף והנחתי את הנייד בצד. להרבה אנשים אין מדיה חברתית בכלל, זה לא בהכרח העיד על משהו חשוד. אבל היעדרה של נוכחות וירטואלית, בשילוב כל שאר הדברים שקרו, גרמו לי לשלוח יד אל המחשב הנייד שהשארתי על השולחן בסלון, כדי לחפור קצת יותר לעומק.

התוכנית בטלוויזיה נגמרה וליבי התעוררה. בדיוק הקלדתי, אנתוני פירס, ניו יורק בשורת החיפוש, כשהיא התיישבה פתאום ודיברה.

״אוי לא, היא עדיין נעדרת?״ אמרה בקול מנומנם.

״מי נעדרת?״ שאלתי בלי לשאת מבט מהמסך, פוערת אליו עיניים גדולות. החיפוש הניב יותר תוצאות מכפי שציפיתי.

ליבי הזדקפה במושבה ולקחה את השלט שהיה מונח על השולחן בסלון. "פורשה סלייט. את לא רואה חדשות?"

השם צלצל מוכר, אבל לא משום ששמעתי אותו לאחרונה. "מתנצלת, סוף הסמסטר היה קצת עמוס."

עוצמת הקול בטלוויזיה התגברה, וקולו של קריין החדשות פילח את דומיית החדר. נשאתי מבט מהמסך שלי.

"...נעדרת מאז יום שבת האחרון. אשתו של מיליארדר הטכנולוגיה נראתה לאחרונה, על פי דיווחים, בביתם של בני הזוג בוודסייד, שכונה אמידה ממערב לפאלו אלטו. בעלה, קונור סלייט, מנכ"ל אֶנוִויסֵייג', דיווח על היעדרה אחרי שלא שבה מריצה. הרשויות במקום ערכו חיפושים בשטח מיוער מסביב לבית מגורי הזוג סלייט. כמו כן הועבר דיווח על אדם נעדר והופץ בקרב הרשויות המקומיות והאזוריות. נמסר כי כשנראתה לאחרונה, גברת סלייט הייתה לבושה בטייץ שחור, סוודר פליס כחול כהה, ונעלה נעלי ריצה כחולות. הידיעה על היעלמותה התקבלה רק ימים ספורים אחרי שבעלה הגיע לכותרות בעקבות ניסיון כושל מצד אנוויסייג' לרכוש את סטאר־קלאוד. נמשיך לעדכן בסיפור ברגע שיהיו לנו פרטים נוספים."

"תקופה קשה בשבילו," הפטירה ליבי. "גם מפספס עסקה של מאות מיליארדי דולרים וגם אשתו נעלמת? בטח הוא הרג אותה."

בזמן שהקריין דיבר הוקרן בטלוויזיה רצף קצר של סרטונים שונים: פורשה בחליפת מכנסיים אלגנטית ושערה הבלונדיני אסוף בקוקו נמוך, מנופפת לקהל מבמה באיזה כנס. פורשה על השטיח האדום בשמלת ערב נוצצת, עם בעלה המפורסם בטוקסידו. פורשה בביקיני על יאכטה, מוקפת מים בגון טורקיז, מצמצמת עיניים בשמש המסנוורת לסלפי חופשה. פורשה על המדרכה בג'ינס וכובע מצחייה, נראית כמי שמנסה לא למשוך תשומת לב בעודה קונה קפה. היא הייתה צעירה, יפייה, ונשואה לאחד הגברים העשירים בעולם.

"אני לא מאמינה," אמרתי בהלם מוחלט. ההבנה הכתה בי כמו פטיש בראש. חתיכות הפאזל הסתדרו במקומן בכזאת מהירות שלא יכולתי לנשום.

״מה קרה?״ שאלה ליבי כשהזדקפתי במקומי.

לקחתי ממנה את השלט וניסיתי לעצור את התמונות על המסך. ״אני מכירה אותה,״ אמרתי בזעזוע, לוחצת על כפתורים בקדחתנות. לא רק את פורשה. היה עוד משהו בשולי כל תמונה שרציתי לבחון יותר מקרוב, אבל התמונות התחלפו מהר מדי. ״איך אני עוצרת את זה?״

ליבי חטפה ממני את השלט, מעלה בי זיכרונות מילדותנו, כשהיינו רבות על השליטה בטלוויזיה. ״מה קרה, פן? את מכירה את פורשה סלייט?״

החתיכות המשיכו להתנגש זו בזו בזמן שבחדשות עברו לנושא אחר. ״אני לא מכירה אותה ממש, אבל פגשתי אותה, ונדמה לי...״ השתתקתי ופתחתי חלון חדש במחשב, מבולבלת מרוב מחשבות. הקלדתי פורשה סלייט ציבורי ולחצתי על חיפוש תמונות.

ליבי התמקדה בי כל כולה. היא התיישבה בקצה הספה ונשענה אליי לראות מה אני עושה. ״נדמה לך שמה? ומתי פגשת אותה?״

הקשבתי לה רק בחצי אוזן, נזכרת במקביל ביום המפגש החפוז בינינו. ״היא באה פעם לקמפוס. קרן סלייט תרמה לאוניברסיטה מעבדת מחשבים חדשה, ושלחו אותה לכבוד זה. היא נפגשה עם נשיא האוניברסיטה ועם הדיקנים של המחלקות השונות, ואז הכריחו אותי לקחת אותה לשתות קפה. הם כנראה חשבו שנשים צעירות מסוגלות להתרועע רק עם צעירות אחרות. או שאולי כולם הרגישו מאוימים מדי, לא יודעת. אבל לא רק היא הייתה שם, היה שם גם...״ שוב השתתקתי וסרקתי את לקט התמונות שמילאו את המסך שלי. הרבה היו זהות לאלו שראינו בטלוויזיה, אבל עכשיו יכולתי להגדיל אותן, להסתכל מקרוב, ולקחת את הזמן הנחוץ לי כדי לחבר את הנקודות המבולבלות שהתפזרו לי בראש.

״שתית קפה עם אשת מיליארדר ולא סיפרת לי?״ אמרה ליבי, נתפסת לפרט הכי זניח, בהתחשב בנסיבות.

״זה היה קשור לעבודה, לא חשבתי שזה יעניין אותך,״ מלמלתי תוך שאני ממשיכה לסקור את התמונות.

בזמן שמלמלה משהו במרמור, עיניי נתקלו במה שחיפשתי. הלב שלי קפץ לגרון ופעם שם בעוצמה שבקושי אפשרה לי לדבר.

"אין מצב. זה הוא."

"הוא – מי?" חקרה ליבי, תוקעת בי מרפק כדי להתקרב למסך.

אבל היא לא הייתה צריכה, כי חידדתי את החיפוש לפורשה סלייט שומר ראש וסובבתי את המחשב אליה.

"הוא." הצבעתי על תמונתו של גבר חסון וקצוץ שיער, חבוש משקפי שמש ולבוש טישירט שחורה. הוא היה רק צל, אביזר ברקע, עציץ. בלתי נראה בתמונות אלא אם חיפשת אותו. תוצאות החיפוש נעו מצילומים אקראיים על המדרכה ברחוב לאירועים חגיגיים, והמלתחה שלו התחלפה בהתאם מבגדי יומיום לטוקסידו. אבל דבר אחד נותר קבוע: הוא תמיד היה כמטחווי זרוע מפורשה סלייט.

"בגלל זה זיהיתי אותו, ליב. הוא שומר הראש של פורשה סלייט! הוא היה איתה באותו יום בקמפוס. והוא היה..." בלעתי רוק במאמץ, בקושי מעיזה להעלות בדעתי את מלוא משמעותה של התגלית. "הוא הגופה שנפלה מהארון."

ליבי בהתה בי בעיניים גדולות יותר מהירח. פיה נפער ונסגר לאיטו כמה פעמים עד שהצליחה להגות את המילים. "את בטוחה?"

"כן. גם את ראית אותו. את לא מסכימה?"

היא צמצמה עיניים למסך שלי בארשת מבוכה. "כאילו, ההוא היה מת וזה פה בהחלט לא מת. הוא ענק." עיניה נפערו שוב וראיתי שהיא נזכרת בממדיה של הגופה שנפלה לרגלינו. היא נענעה את הראש בהלם. "אם זה הוא, מה זה אומר בעצם?"

הבטתי שוב בתמונות. ביטחוני בזהותו, וכן תהייתי מה כל זה אומר, התבססו והתעצמו שתיהן בהתאמה מטרידה. יכולתי לחשוב על כמה תסריטים שיסבירו כיצד הגיע שומר ראשה המת של פורשה סלייט לארון אצל אנתוני פירס, כולם מלחיצים מכדי לאמרם בקול.

בזמן ששתקנו המומות עברו בחדשות לכתבה הבאה. הקריינית קריינה.

"מכירת עיזבון מקומית הסתיימה היום בטרם עת כשגופה נמצאה

בתוך ארון בבית. בעל הבית, לו גריוטי המנוח, הלך לעולמו בשבוע שעבר, ואחיינו שירש לא מכבר את הבית וארגן את המכירה, אנתוני פירס, נחקר על ידי המשטרה. הרשויות לא שחררו עדיין לפרסום את זהות הגופה או נקבו בחשוד בתקרית, אך מר פירס מסייע בידי החוקרים. ניתן לראות אותו בתמונה שצולמה מחוץ לתחנת המשטרה היום, יחד עם עורך דינו ואישה שנטען שהינה בת זוגו.״

הלסת שלי נפלה לרצפה. זו הייתי אני. בזרועותיו של אנתוני. נראית כמו עלמה במצוקה ברגע שתפס אותי, לפני שעורך הדין הפריע לנו.

״מה. לעזאזל.״ ביטאה ליבי את מחשבותיי. ״מי צילם את זה? ואיך זה הגיע לחדשות?!״

הלב שלי הזרים כל כך הרבה דם לאוזניים שלא יכולתי לשמוע. הראייה שלי היטשטשה. ידעתי רק ששתי הידיעות בחדשות בטלוויזיה קשורות, ושהאיש בבית ליד הפך אותי לחוט המקשר.

חרף מחאותיה של אחותי דחפתי רגליים לכפכפים וצעדתי אל ביתו של אנתוני. המבנה הוויקטוריאני היה שרוי רובו בעלטה, נשאב לתוך שחור הלילה, חוץ מכמה אורות בקומה הראשונה ששיוו לבית צורה משונה של דלעת מוארת. ידעתי שהוא עדיין ער. ליבי ניסתה להכריח אותי לקחת תרסיס פלפל, אבל לא היו לי כיסים. הייתי מצוידת רק בחמת זעם יוקדת שהניעה אותי החוצה אל הלילה החמים. נשבעתי לה שלא איכנס פנימה, בידיעה ברורה שהיא עתידה לפקח על כל חילופי הדברים מחלון מהטבח שלה.

כפכפי הגומי השאולים שלי טפפו באותו שביל בו צעדתי הבוקר, עת התקיימתי עדיין בעולם נטול גופות ושכנים מסתוריים. הכול השתנה, וקיוויתי ששיחה עם הגורם האחראי תצליח להשיב הכול לקדמותו. לא יכולתי להרשות לעצמי חקירה משטרתית הקיץ – גנבה ספרותית היא האפשרות היחידה שיכולה לפסול בקשת קביעות מהר יותר.

מדרגות החזית הרעועות חרקו תחת רגליי, מכריזות על בואי עוד

לפני שהגעתי לפעמון הדלת. כשלחצתי על הכפתור הוא ניגן כמו פעמון כנסייה אל תוך גיא הבית.

כלום לא קרה.

העברתי משקל מרגל לרגל והצצתי אל ליבי, שיכולתי לראותה עומדת ליד חלון המטבח, מוארת מאחור על ידי התאורה השקועה וכוססת את השפה שלה. צרצרים צרצרו, עצים אוששו. מנוע מכונית המה במרחק.

נקיפת אשמה נעורה בי שאולי אני באמת מפריעה לאנתוני בשעת לילה כזו מאוחרת. שחררתי אותה בנשיפה נרגזת, נזכרת בכל הדרכים בהן הוא כבר הפריע לחיי, ודפקתי.

אחרי דקה שלמה שכמעט גרמה לי לוותר ולחזור הביתה, הדלת נפתחה לחרך צר. עינו הכהה של אנתוני מילאה את החרך הצר. הוא מצמץ כמה פעמים ופתח את הדלת עוד.

"אה, זאת רק את," אמר.

"ציפית למישהו אחר?" ידי נחתה על המותן שלי כמו מעצמה. הרגשתי איך הוא קולט את הפיג'מה והכפכפים, את השיער בפקעת המרושלת ואת הטלפון האחוז בכף ידי.

הוא פתח את הדלת לרווחה וסקר את הרחוב מאחוריי. מבטו הנוקב כמעט גרם לי להסתובב לראות אם יש שם משהו ששווה להסתכל עליו. "באחת־עשרה בלילה? לא ציפיתי שאף אחד יצלצל לי בדלת."

"טוב, לא אגזול רבות מזמנך. באתי רק לומר שאתה בבירור לא הבהרת את הבלבול מול המשטרה, כי ראיתי עכשיו בחדשות שאני אמורה להיות בת הזוג שלך!" קולי פילח את הלילה כמו סכין. הוא נרתע לאחור מאימתו ומהנייד שדחפתי לו בפרצוף. "'אנתוני פירס, מסייע לשוטרים בחקירתם, וחברתו מחוץ לתחנת המשטרה'," ציטטתי מהכתבה שהעליתי. אותה תמונה מהטלוויזיה מילאה את המסך.

הוא מצמץ למראה המסך הבהיר במרפסת האפלולית, ותפס במפרק כף ידי לייצב אותו כדי לקרוא את האותיות הקטנות. "אוי. אני ממש מצטער לגבי זה."

לא ציפיתי להתנצלות. בלעתי את הטענות שכבר עמדו מוכנות על קצה לשוני ושיניתי כיוון. ״בצדק רב. אז מה אתה מתכוון לעשות בנושא?״

הוא הסתכל עליי כאילו באמת ניסה למצוא פתרון. בינתיים הספקתי לשים לב שהוא עדיין לבש שחורים כולו, אבל הפעם היו אלה זוג מכנסי פיג׳מה שהשתלשלו נמוך ממותניו וטישירט. הוא היה בגרביו בלבד, ומשהו במראה שלו ללא נעליים השרה מין אינטימיות מביכה שגרמה לי שוב להעביר משקל מרגל לרגל. הוא לא עזב את מפרק כף היד שלי, ואצבעותיו הארוכות עטפו אותו כחישוק עדין כאילו מדד לי דופק. נותר לי רק לקוות שהוא לא, כי הלב שלי הלם בקצב קצת מביך.

הוא פצה פה לדבר אבל סכר אותו חזרה באותה מהירות. ידו סגרה על מפרק כף ידי בפתאומיות שגרמה לנשימתי להיעתק, ולפני שהספקתי אפילו להעיף מבט נואש אל ליבי, הוא משך אותי לתוך הבית שלו.

מעדתי מעל המפתן ביבבת הפתעה, כפכפיי נתקעים ברצפת העץ וזרועי הפנויה מתנופפת לכל עבר. כמעט נפלתי על הפנים. ״מה אתה עושה?״ חקרתי בזמן שעזב אותי וטרק את הדלת. הסתובבתי בכוונה להתגונן מפניו, אבל הוא לא הסתכל עליי, העין שלו הייתה צמודה לדלת, מציצה מבעד לחריר.

הלב שלי לגמרי התכוון לפרוץ מבין הצלעות שלי, ויללת הסירנה העזה בעצמותיי רק התעצמה כשראיתי מה תחוב בחגורת הגומי של מכנסי הטרנינג שלו.

אקדח.

קפאתי כאילו זרקו אותי למכלאה עם נמר. אם לא אזוז ולא אנשום אולי הוא לא ישים לב שאני שם.

השניות חלפו בסך, וכמה תאי מוח פרימיטיביים בתוכי צעקו לי לברוח. אבל לאן? הוא חסם את הדלת, ואני בשום אופן לא יכולתי להזיז גבר במידותיו כדי לעבור – במיוחד שהיה לו אקדח.

למה היה לו אקדח?!

זה היה השלב בו הבנתי שאני לא רוצה להישאר לברר. ליבי בטח כבר התקשרה למשטרה. בפעם השנייה היום הבית עתיד לשרוץ שוטרים בכל רגע.

למרות הפאניקה בה היה נתון, הצליח המוח שלי להיזכר שזו אכן הפעם השנייה היום בה אני מעוניינת להימלט מהבית הזה. בפעם הראשונה יצאתי מהדלת האחורית, ויכולתי לעשות זאת שוב.

כשתשומת ליבו של אנתוני נתונה עדיין לדלת הכניסה, צעדתי אחורה לעומק הבית, מעווה פנים בחלחלה כשהכפכף שלי נחבט ברצפה. חלצתי את הכפכפים בזה אחר זה בכוונה לרוץ בדממה לדלת האחורית. רצפת העץ הייתה חלקה וקרירה תחת רגליי היחפות, כמו קרקעית נחל מוצלת. התגנבתי עוד כמה צעדים לאחור, מניחה את עקביי על הרצפה בזהירות, בתפילה שלא תחרוק. כשאנתוני לא הסתובב אחרי שלושה צעדים, הסתובבתי ורצתי למסדרון.

צלליים ארבו בכל פינה בבית האפלולי. עברתי את הסלון ואז את הארון, שידיתו הירוקה הבוהקת נצצה כמו אבן חן. מישהו סידר את המסדרון חזרה כאילו דבר לא קרה. עופפתי לאורכו אל הדלת שבקצה. מקור האור היחיד בקע מהחדר האחרון משמאל. הדלת הייתה פתוחה ופס זוהר זהבהב צבע את המסדרון ממנורה מוארת.

נעצרתי באחת כשמשהו בפנים תפס לי את העין. החדר, חדר עבודה מסודר בקפידה, היה מעוצב בטפט ירוק כהה, עם אותה רצפת עץ עליה עמדתי, שולחן כתיבה עצום וכורסת עור שנראתה לא פחות מכס מלכות. כל דבר ניצב במקומו. מה שתפס לי את העין היה לום שנח על השולחן וציור שנפתח על ציר לתוך החדר, מגלה מאחוריו כספת טמונה בקיר. כספת עם חור מנעול. חור מנעול זהוב שנראה מתאים למפתח הקטן שמצאתי על רצפת חדרו של מקס.

"פני! חכי!" קרא אנתוני מצידו השני של הבית, רחוק מספיק להישמע כאילו הוא צועק מתוך מנהרה.

הלב שלי לא הפסיק להלום לרגע, אבל הגביר קצב עוד יותר כשראיתי אותו מתקרב אליי.

רצתי אל הדלת האחורית ופתחתי אותה לרווחה. המרפסת האחורית חרקה לא פחות מהקדמית, ותוך רגע פסעתי על רצפת הבטון של החניה שלו, כפכפיי עדיין אחוזים בידיי. פניתי שמאלה ורצתי היישר לשער האחורי של ליבי. חלקת דשא צונן הרגיעה לרגע את כפות רגליי כשהגעתי לגבול בין שני המגרשים. השער נפתח רק מצידה של ליבי, ולא היה שום סיכוי שאצליח להגיע מלמעלה להרים את הבריח. כבר הייתי מוכנה לטפס על הגדר ברגליי היחפות כשהשער נפתח לרווחה. ליבי ניצבה מהעבר השני, פניה אומרות בהלה וזעם.

נכנסתי בה ישירות, מאחר שלא הפסקתי לרוץ.

היא תפסה אותי כמו אלופה ונפלה לאחור על הדשא שלה כשאני מעליה. ״פני! מה את עושה?״ חקרה וניסתה להתיישב.

״מה את עושה?״ התנשפתי, מתנשמת והמומה כולי, אבל שמחה לראותה.

״באתי לחלץ אותך! ראיתי אותו מושך אותך פנימה וכשלא יצאת חזרה דרך הדלת הקדמית החלטתי להיכנס דרך הדלת האחורית.״

הורדתי אותה מעליי וראיתי שהיא מחזיקה מחבט טניס. ״איך בדיוק? היית מורידה עליו חבטת גב יד?״

״זה היה או זה או מחבט גולף של ג׳ון. את יודעת שאין לנו נשק בבית,״ אמרה בזמן שקמה חזרה.

כשאמרה נשק התכוונה לאקדח, כי לא היו חסרים בבית שלה דברים שיכלו לשמש כנשק לעת מצוא: ציוד ספורט, סכיני מטבח, מזמרה. חופן מאבני הלגו של מקס מפוזר במיקומים אסטרטגיים. המחשבה על האקדח בחגורת מכנסיו של אנתוני העבירה בי חלחלה.

נרתעתי כשהאור נדלק במרפסת האחורית שלו. ליבי עשתה כמוני ותפסה לי את היד. כאילו ברחנו מפנסי המחפשים אחרינו, היא השתופפה והובילה אותי חזרה אל ביתה. ליבי הדוהר החל להאט רק כשהיינו מאחורי דלתה הנעולה.

״אמרתי לך שזה רעיון גרוע,״ אמרה והניחה את מחבט הטניס על שולחן האוכל.

נאנחתי ארוכות בהסכמה. "מה היה ברחוב כשהוא גרר אותי פנימה? הוא רק סגר את הדלת והסתכל בחריר ההצצה."

"הוא לא פגע בך? לא נאלצת להימלט?" שאלה בהקלה ניכרת.

"טוב, אני די נמלטתי. אבל הוא לא ניסה לעצור בעדי. הוא לא קשר אותי או משהו." מישששתי את מפרק כף ידי במקום בו נגע, זכר חום ידו עדיין נותר שם.

"יופי. אז אני לא צריכה להרוג אותו."

נפלט לי צחקוק, אף שלא חשבתי שהיא מתלוצצת. "על מה הוא הסתכל?" חזרתי על השאלה.

"עבר ברחוב רכב. זה כל מה שראיתי."

"זיהית אותו?"

"די חשוך, אבל זו נראתה מכונית רגילה."

"רגילה?"

היא משכה כתפיים בתסכול. "לא יודעת, פן! מכונית שחורה עם חלונות שחורים. לא התייחסתי יותר מדי כי דאגתי לאחותי הקטנה הסתומה שנחטפה!"

"לא נחטפתי." אבל יש לו אקדח.

את החלק האחרון לא אמרתי בקול, כי זה בוודאות היה גורם לה שוב לצרוח ואולי לתקוף אותי עם מחבט הטניס.

"טוב, לא כי לא ניסית. אני לא מרשה לך לגשת לשם שוב," היא נזפה בי באצבע מתרה כאילו הייתי מתבגרת מרדנית שהתחמקה כדי להתראות עם החבר שלה.

לא יכולתי להבטיח לה כזה דבר. עוד לא פתרנו את בעיית החבֵרה, והסקרנות אם המפתח שמצא מקס באמת שייך לכספת במשרד בהחלט תסכה בי, אם לנסח בלשון המעטה. שלא לדבר על זה שעוד לפני שגיליתי שהעולם האמין שאני חברתו של אנתוני פירס, זיהיתי את הגופה בארון שלו בתור שומר ראשה של פורשה סלייט.

פיסות המידע הספיקו כדי לעורר בי חלחלה. מצד אחד התחשק לי לברוח מכל הסיפור, וצד אחר רצה תשובות. אבל הצד הכי גדול –

שהיה מחובר ישירות למיתרי הלב – דרש שאישאר עם אחותי וארגיע את הבהלה בעיניה.

"אני איזהר, ליב," אמרתי. "ואסע העירה מחר להביא את הדברים שלי ואישאר פה לתקופה, בסדר?"

כתפיה קרסו בהקלה. "תודה."

נפרדנו בברכת לילה טוב, אבל ידעתי שאני עתידה להתהפך במיטה עוד שעות.

כשחזרתי למעלה חידשתי את החיפוש האינטרנטי שנקטע כששודרה הידיעה על אנתוני פירס, ניו יורק. החלונית שפתחתי עדיין חיכתה לי שם. התברר שהנפח הנכבד של תוצאות החיפוש שראיתי היה קשור למשדר החדשות לגבי הגופה, לא לאנתוני בכללותו. למעשה, היעדרו מהמדיה החברתית התפשט להיעדר טביעת רגל דיגיטלית בכלל. מלבד כתבות על מכירת החיסול, לא נראה שהוא קיים כלל. אפילו השתמשתי בווי־פי־אן כדי להסתיר את כתובת המשתמש של אחותי לפני שסרקתי את פינותיה האפלות של הרשת, עליהם למדתי משותפה ותיקה לחדר, שפרשה באמצע התואר השני כדי לעבוד בסוכנות לביטחון לאומי. אפילו במקומות נסתרים כאלה – שום כלום.

קימטתי שוב את המצח בתהייה. כמעט בלתי אפשרי להתקיים בעולם של היום בלי טביעת רגל דיגיטלית משום סוג, והיחידים שהצליחו להגיע לכך היו חובבי תיאוריות קונספירציה או אנשים שהיו להם סיבות חוקיות לא להופיע באינטרנט. השכן, למרות היותו מסתורי וחידתי, לא נראה לי הטיפוס שיסתגר לו במרתף עם שימורים ושעון יום הדין. אנתוני פירס נעלם מהרדאר בכוונה.

רשימת טיפוסים שעשויים להיעלם מהרדאר בכוונה חלפה לי בראש, ומיהרתי להצליב אותה עם אלו שעשויה להיות להם גם גופה בארון ואקדח בפיג׳מה: מרגל, סוכן חשאי, או האפשרות הסבירה מכול, פושע.

בלעתי גוש מחניק.

אנתוני אולי היה בלתי נראה אינטרנטית, אבל אני, לעומת

זאת, נראיתי ביותר. חיפוש פשוט של שמי יעלה את הפרטים שלי בפקולטה, רשימת פרסומים, הצגות בכנסים, הניקוד באתר דירוג המרצים. בשום אופן לא יכולתי לקרצף את עצמי כליל מהרשת, ומספיק שמישהו יזהה אותי מהתמונה כדי שכדור השלג שכבר התחיל להתגלגל יתפשט לכדי מפולת שלגים. גם ככה נלחמתי בסטראוטיפים בתור האישה היחידה במחלקה, לא יכולתי להרשות לעצמי לתת להם עוד סיבות לפקפק בי, והופעה מחשידה בחדשות הלילה לא תשחק לטובתי.

שקלתי את האפשרות להקדים תרופה למכה וליידע את ועדת הקביעות במקום לשבת בשקט בתקווה שלא ישימו לב, אפשרות שלא נראתה סבירה בהתחשב בכך שהחדשות כבר נפוצו גם באינטרנט וגם בטלוויזיה, ודוקטור בנסון, יו"ר הוועדה, צפה בחדשות באדיקות דתית. הוא בטח כבר ראה את זה ומנסח את מכתב הפיטורים שלי ברגע זה ממש.

המחשבה עוד לא הסתיימה להתגבש לי בראש כשהמייל שלי צלצל פתאום בקול פינג של קבלת הודעה שהעביר בי גל הדף של אימה.

דוקטור בנסון צפה בחדשות הערב וחש מחויב ליצור קשר בעניין. הוא נודע לשמצה כאחד ששולח מיילים בכל שעות היממה בציפייה לתגובה שתהיה לא פחות ממיידית. סגנון התקשור המועדף עליו היה פרצים קצרים של דיבור או טקסט, שהמכותב או השומע היה אחראי על פיענוחם: בנוגע לכתבה בחדשות הערב.

הוא לא היה צריך לומר יותר משום ששנינו ידענו למה התכוון.

בהיתי במסך עד שיבשו עיניי, אחוזת פאניקה אילמת לגבי איך להגיב. הרעיון של התכתבות לילית מאוחרת עם יו"ר הוועדה על גופות מתים וחברים בדויים היה מבעית לא פחות מהגופה עצמה. ראיתי בעיני רוחי איך הוא מזכה אותי באחד המבטים התקיפים שגרמו לתלמידי תואר ראשון לבכות והרגשתי איך הקריירה שלי מתחילה להסתחרר בקרבה מסוכנת לפתח הניקוז.

נשמתי עמוק לחיזוק והקלדתי תגובה.

היי, דוקטור בנסון,
הכול היה אי־הבנה אחת גדולה. אחותי גרה ליד הבית שבו נערכה מכירת החיסול, ובמקרה הגענו לשם בזמן התקרית. לא הייתי מעורבת בה כלל, חוץ מאשר בתור עדה. אני בכלל לא מכירה את אנתוני פירס ואנחנו בטח לא זוג.
פני

לחצתי על שליחה ושקלתי להיכנס מתחת לכרית.

התגובה שלו הייתה כמעט מיידית: יופי, לא הייתי רוצה הסחות דעת שיסבכו את בקשת הקביעות שלך, והאוניברסיטה לא צריכה יחסי ציבור גרועים.

גם אם הוא לא התכוון לזה בתור איום, אני בהחלט פירשתי זאת כך: כמובן, ד״ר בנסון, לא יהיו. אני אדאג לזה.

לחצתי על שליחה וטרקתי את מכסה המחשב הנייד, מצטערת שאני לא יכולה לחזור בזמן ולשכוח לגמרי מהפמוטים ההם. חבל שבכלל באתי למכירת החיסול. הייתי צריכה להישאר בעיר, שם הפשע הוא צפוי, כמו שוד בפינת רחוב או פריצה לחנות באיומי אקדח או פגע וברח. אבל לא, אני באה לפרוורים לסוף השבוע ומוצאת את עצמי שקועה עד צוואר בפשע בגלל אי־הבנה אחת גדולה.

קמתי מהמיטה וחציתי את החדר לסגור את הווילונות בכוונה לישון קצת, אך קפאתי במקומי. חלון חדר השינה שלי צפה אל חלון הסלון של אנתוני, בין היתר, והוא עמד בסלון שלו והשקיף מעלה לחלון שלי, לוגם משהו בכוסית משקה עשויה זכוכית. כשראה שנעצתי בו מבט הוא אפילו לא מצמץ. רק עמד לו שם ברוגע, לגם וצפה בי.

אזרתי אומץ וניסיתי לנעוץ מבט חזרה, אבל החזקתי רק כמה שניות עד שהגפתי את הווילונות במשיכה וכיביתי את האור.

פרק 4

תכננתי לצאת מוקדם בבוקר יום ראשון כדי להספיק להגיע העירה ולחזור לפני רדת השמש. אי־השקט של ליבי לגבי השכן החדש התגבר דרמטית לקראת ערב, כאילו אנתוני פירס לא היה מסוגל לעשות משהו לא ראוי לאור יום. התאפקתי לא להזכיר לה שתקרית הגופה בארון התרחשה בשעת בוקר מאוחרת, משום שגם אני הרגשתי מין דגדוג כזה בעורף, כשחשבתי על מה שקרה אתמול בלילה.

בזמן שמילאתי לי קפה לדרך במטבח, שמתי לב לקאדילק ירוקה ישנה שחנתה בשביל הגישה של הבית הסמוך. היא הייתה שם כל הלילה, נראית כמו דוברה גדולה עוגנת בכל פעם שהצצתי מחלון חדרי. התעוררתי שלוש פעמים: אחת מחלום מוזר על אישה שנעדרת ביער, עוד פעם כי אדה החליטה ששתיים בלילה זו שעה טובה לבכות, ופעם שלישית בלי סיבה שהצלחתי להבחין בה, מלבד איזשהו קול שנשמע בחוץ שאולי הבהיל אותי. אבל כשהסתכלתי, לא ראיתי כלום מלבד הקאדילק.

סיימתי למלא את הספל באקסטרה קפאין כדי לפצות על שנתי שהופרעה וסגרתי את המכסה, מוכנה לצאת לדרך. ליבי הייתה עדיין למעלה עם הילדים, תוחבת רגליים פצפונות לגרביים ומפקחת על צחצוחי שיניים.

פתחתי את דלת הכניסה והתנשפתי בהפתעה למראה מי שעמד שם כשידו מונפת לנקישה.

אנתוני פירס, נראה רענן ולח וסמוק פנים, כאילו בדיוק יצא

ממקלחת אחרי ריצת בוקר. הניחוח המתובל והמשכר שלו נכנס בפתח הדלת כאילו בא לביקור.

"מה אתה עושה פה?" זה יצא תקיף מכפי שהתכוונתי. תהיתי אם אני כועסת עליו באופן לא מודע על זה שהוא כזה חתיך וכזה מלחיץ בו־זמנית. רציתי לברוח ממנו באותה מידה שרציתי להישאר לדבר איתו.

הוא הרים ידיים כאילו חש במצוקתי. "רק רציתי שנדבר."

הצצתי לאחור אל מדרגות הבית. לא היה זכר לליבי או לילדים, אבל הם היו עשויים לרדת בכל שנייה, וליבי תתחרפן אם תראה אותי מדברת איתו. הסתובבתי חזרה להגיד לו שזה לא זמן טוב וקפאתי בפה פתוח.

ניידת שידור נעצרה ליד הבית. על הדופן היה כתוב אקשן8 בכחול וזהב תוססים. גבר צעיר ולהוט למראה יצא ממושב הנוסע לבוש בלייזר וחולצה מכופתרת ועניבתו התנופפה ברוח. הוא החזיק בידו לוח כתיבה.

"לא," אמרתי בפשטות. ובמהלך זהה לזה של ליל אמש, מלבד היפוך התפקידים, תפסתי בזרועו של אנתוני ומשכתי אותו פנימה. האצבעות בקושי נסגרו לי סביב מפרק כף ידו העבה, ולמשוך אותו היה כמו לנסות להזיז סלע, אבל הלחץ באחיזתי והמשיכה התקיפה ביותר שלי עשו את העבודה.

הוא מעד מעל המפתן כמו שאני עשיתי אתמול בלילה ונחת בחלל הכניסה הצחור של אחותי כמו עב"מ שחור שהתרסק על כוכב לבן.

טרקתי את הדלת והברחתי את הבריח. הסתובבתי להישען בגבי על הדלת וראיתי את אנתוני ממצמץ אליי בהפתעה.

"מה את עושה?" שאל.

"שששש!" סיננתי, בעיקר כדי שליבי לא תשמע אותו, אבל גם משום שחשתי צורך להסתתר מהכתב שמעברה השני של הדלת. "אסור שיראו אותנו ביחד!"

"למה לא?" לחש. הוא נראה מבולבל ומעט משועשע מהסיטואציה.

נופפתי יד בייאוש, מצליחה איכשהו לא לשפוך את הקפה שביד

השנייה. "כי! הם חושבים שאנחנו זוג, ואתה... פושע, ואני בסך הכול מנסה לקבל קביעות!" צעקתי עליו בלחישה צרודה.

הוא בבירור התעלם מזה שקראתי לו פושע. "את פרופסור?"

"כן."

"לְמה?"

"מדעי המחשב. איך זה קשור?"

הוא משך בכתפיו. "סתם תהיתי איזה מין דוקטור את, כשהצגת את עצמך בפני עורך הדין שלי אתמול."

העפתי שוב מבט למדרגות בדיוק כשנשמע צלצול בדלת. הצליל הקפיץ אותי כמו שוט. "טוב, עכשיו אתה יודע. אתה צריך ללכת. אחותי תרצח את שנינו אם היא תתפוס אותך כאן. צא מהדלת האחורית."

"טוב, אני אלך. רק באתי לכאן לשאול אותך משהו."

"אז תשאל."

חרקתי שיניים כמעט לאבק, נושאת תפילה שהכתב הסתלק, כשליבי קראה מלמעלה. "פני? את עדיין כאן? מי בדלת?"

הלב שלי קפץ לגרון. הייתי ארנבת במלכודת בכמה וכמה מובנים. לכל כיוון אליו אפנה ניצבתי מול בעיה: זעמה של אחותי, הפושע מהבית הסמוך, או הכתב שרצה לשמוע על זה בפירוט.

אנתוני צפה בי בציפייה. הייתי צריכה רק לצרוח והייתה פורצת מהומה. ליבי אמרה לי לשמור ממנו מרחק, והינה הוא בתוך הבית שלה בגללי.

השענתי את הראש על הדלת שמאחוריי, מצטערת שאני לא יכולה להריץ את כל הסיפור הזה לאחור ולהעלים אותו.

"פן?" קראה ליבי שוב.

"זה... כתב," הצלחתי לצעוק בקול חנוק.

"כתב? למה ש- מקס! מספיק עם זה."

שלחתי תודה אילמת לאחייני על שהסיח את דעתה, ואז הקשתי באצבעותיי אל אנתוני והצבעתי לעבר המטבח. "צא מהדלת האחורית. קדימה!"

הוא הרים ידיים בכניעה והתחיל ללכת, ואני הלכתי ממש מאחוריו והבחנתי באנחת הקלה בהיעדרו של האקדח מחגורת מכנסיו. הוא נעצר כשהגענו אל חדר האוכל והסתובב אליי. ״מצאת במקרה משהו בבית שלי אתמול?״

נרתעתי מהתנועה הפתאומית שלו והתזכורת שאמר שבא לשאול אותי משהו. ״כאילו, חוץ מהגופה?״

הוא הקדיר פנים. ״כן, חוץ מזה. ראיתי את האחיין שלך מתרוצץ והוא, טוב, הוא קצת דוחף ידיים לכל מקום, עם התקרית עם הארון והכול, אז תהיתי אם אולי הוא לקח משהו. זה מפתח קטן, אני ממש צריך אותו חזרה.״ הפגיעות הנואשת בקולו צבטה לי בלב משום מה, ובמקביל הבנתי שצדקתי ומקס אכן סחב את המפתח ממכירת העיזבון.

נזכרתי בכספת ובלוֹם שראיתי במשרד אצלו אתמול בלילה. ״מה הוא פותח?״

הוא נעץ בי מבט כאילו ידע שאני כבר יודעת את התשובה. ״משהו חשוב.״

קול צעדים קלים אך נחפזים ממעל הזכיר לי שאנחנו על זמן שאול, אבל קלטתי שהיה בידיי קלף מיקוח רציני.

״נניח שהוא בידיי, ונניח שאני מוכנה לשאת ולתת תמורת מסירתו.״ ממש השתדלתי להישמע בטוחה, וכשמבטו נדד אל התיק ואל הכיסים שלי, כאילו הוא שוקל לנסות לערוך עליי חיפוש, רק במאמצֵי־על הצלחתי לא להירתע.

אבל הוא הסתכל במקום הלא נכון. הסתרתי את המפתח למעלה מתחת למנורה שליד המיטה שלי.

הוא התקרב אליי ואני הסתחררתי מהריח שלו. הוא הקרין להט ומעין אנרגיה מלחיצה אבל מרגשת. הוא דיבר בנהמה חרישית שכמעט הפכה אותי לשלולית במקום. ״בתמורה לְמה?״

כמו לפי אות, נשמע שוב צלצול הפעמון. התנשפתי שוב בבהלה כאילו חושמלתי. ״קודם כול, להבהיר את אי־ההבנה המגוחכת הזאת שאני החברה שלך ומעורבת בסיפור הזה איכשהו.״

הוא הנהן באישור. ״ומה עוד?״

לפתי חזק יותר את תיק הבד וניסיתי לגייס אומץ לדרוש משהו שכלל לא הייתי בטוחה שאני באמת רוצה. "ואתה חייב לספר לי איך כל הסיפור קשור לפורשה סלייט."

ניכר היה שהוא לא ציפה לזה. כל השחצנות האפלה התרוקנה ממנו כאילו שלפתי פקק באמבטיה. הוא פער פה בתדהמה ועיניו נפערו לרווחה. "מה את יודעת על פורשה?"

"אני —"

לפני שהספקתי לומר עוד מילה זימר קולו הצפצפני של מקס מראש המדרגות. "דודה פני! יש מישהו בדלת!"

כמעט נחנקתי מרוב בהלה. דחפתי את אנתוני לעבר דלתות ההזזה. "אתה חייב ללכת תכף ומייד."

הוא מעד כמה צעדים והסתובב אליי תוך כדי הליכה לאחור. "פני, אני צריך את המפתח."

באותו רגע הפחד מכך שאיתפס מדברת איתו גבר על מה שעשוי לקרות אם אמסור לידיו את המפתח. הייתי חייבת לסלק אותו.

"טוב! אביא לך אותו הערב. אני בדרך החוצה מהעיירה כרגע. עכשיו לך. השער הזה מוביל לחצר שלך." הצבעתי והצצתי בחשש לאחור.

"תודה." הוא תפס בידית הקרובה ביותר בשורת הדלתות וחמק החוצה.

הסתובבתי בדיוק בזמן לראות את מקס מגיע מהמטבח, לבוש לקראת היום בחולצה האהובה עליו המעוטרת בחרקים מצוירים. "עם מי דיברת, דודה פני?" שאל בהטיית ראש תמימה. התלתלים שלו היו עדיין קצת מעוכים משינה בצד אחד.

ניגשתי אליו ופרעתי את השיער שלו לסדר אותו. "אף אחד, חבר. אני חייבת לזוז."

הלכתי לדלת הכניסה בכוונה לצאת סוף־סוף. הייתי בטוחה שהכתב ויתר אחרי שני צלצולים כשאף אחד לא פתח, אבל הוא עדיין ניצב על המרפסת.

"פני קולינס?" שאל כשפתחתי את הדלת.

נחרדתי לגלות שהם ידעו את שמי, אבל זה דווקא היה הגיוני. אחרת איך הם ידעו להגיע הנה? ברוח זו נערכתי נפשית לתקשורת שתחכה לי גם בדירה שלי בעיר.

ראיתי שרכב נוסף הגיע לרחוב בזמן שדיברתי עם אנתוני. גבר לבוש ז׳קט טוויד נשען על דלת הנוסע והשקיף לעבר הבית כאילו חיכה לראות איך ילך לכתב הראשון לפני שהוא מנסה בעצמו.

יצאתי וסגרתי אחריי את הדלת, מרגישה לכודה ורק רוצה להגיע אל הרכב שלי. ״כן?״ אמרתי בלית ברירה לכתב הראשון על המרפסת.

״אולי אפשר לשאול אותך כמה שאלות לגבי יחסייך עם אנתוני פירס והתקרית אתמול?״

נעצתי בו מבט אטום. ״אין לי יחסים עם אנתוני פירס, ואין לי תגובה לגבי התקרית אתמול. אם יש לך שאלות אני מציעה שתדבר איתו.״ הצבעתי אל הבית הוויקטוריאני הישן ועקפתי את הכתב להגיע לרכב שלי שחנה בחניה.

הגבר השני שחנה ליד המדרכה צפה בי בשתיקה. משהו במבט שלו עורר בבטני מעין אי־שקט, שהתקשיתי להגדיר מעבר לתחושה לא נוחה, כך שחשתי אסירת תודה כששמעתי את קולו של אנתוני מהמרפסת שלו.

״הי, אני זה שאתה צריך לדבר איתו,״ אמר, ושני הגברים הסתכלו אליו.

הודיתי לו בליבי על הסחת הדעת ונכנסתי לרכב שלי בתחושת הקלה ותקווה שהוא אכן ימלא את חלקו בעסקה ויעלים את הסיפור הזה.

עד שנסעתי לקמפוס, ארזתי את המשרד שלי, הלכתי הביתה למלא שתי מזוודות בבגדים, מילאתי תיק בד בספרים, ארזתי את כל העציצים בארגזים ודחפתי הכול למכונית החשמלית הקטנה שלי וגם התמודדתי עם התנועה דרומה חזרה לחצי האי, כבר ירד הערב.

ליבי בדיוק ניקתה אחרי ארוחת הערב כשנכנסתי בפתח הדלת.

״הינה את,״ אמרה תוך לגימת יין. ״כבר התחלתי לדאוג.״

"מצטערת. התנועה הייתה קשוחה." הנפתי את אחד מתיקי הספרים שלי אל האי.

היא מזגה לי כוס יין. "הכנתי לך צלחת אם את רעבה. אני עולה לטבילה באמבטיה."

שתיתי מהיין האדום והנחתי לטעמו העשיר למלא את פי. "אני גוועת, תודה. בטח אנצל את הלילה לפרוק, אז לא אפריע לך."

הרגשתי לא נעים לשקר לה, אבל היא הייתה נועלת אותי וזורקת את המפתח אם הייתי אומרת לה שאני הולכת לראות את אנתוני. עוד נשאר לי לחשוב איך אני הולכת לחמוק החוצה, ובניתי על זה שתהיה עסוקה עם הילדים כל הלילה.

"את יודעת איפה למצוא אותי," היא אמרה בנפנוף בדרכה אל המדרגות.

באמת גוועתי ברעב, ולכן חיטטתי במקרר לחפש את השאריות ומצאתי כלי עם פסטה ברוטב בשר. בנוסף לשלל כישרונותיה, אחותי גם מבשלת ברמה גבוהה. עמדתי מעל הכיור, אכלתי כמה ביסים עם מזלג, שטפתי הכול עם יין, וכמעט נחנקתי כשנשאתי מבט וראיתי את אנתוני מסתכל עליי מחלון הסלון שלו.

הוא נופף, בהתחלה כדי לומר שלום, ואז בתנועה שאמרה בואי הנה.

ניכר שהוא השקיף על הבית וחיכה שאחזור הביתה.

שתי העובדות העבירו עקצוצים בגבי. הנחתי את הפסטה אבל נשארתי עם היין. שתיתי עוד קצת כדי להרגיע את הפחד מכך שאני חוזרת מרצוני אליו הביתה. על פניו זה לא נראה רעיון טוב, במיוחד שהלכתי לשם בלי לספר על זה לליבי.

יכולתי פשוט לזרוק את המפתח מעל הגדר ולא לדבר איתו יותר לעולם, אבל, במיוחד בעקבות ההתכתבות שלי עם דוקטור בנסון, רציתי אישור שהוא אכן אמר לכל הגורמים הנוגעים בדבר שאני לא קשורה אליו בשום צורה. וגם נורא רציתי לדעת מה קרה לפורשה סלייט.

העניין האחרון היה כנראה הבעייתי ביותר מבחינת ההתלבטות

שלי. היה לי ברור ששם טמונה הסכנה האמיתית. הפרצוף שהיה לאנתוני הבוקר כשהזכרתי את שמה של פורשה, בשילוב שומר הראש המת שלה, העידו שרצוי להניח לכל הסיפור. אבל היה מדובר פה לא רק בסקרנות, באמת דאגתי. אומנם פגשתי אותה רק לכמה דקות, אבל העובדה הייתה שיותר מדי נשים הועלמו על ידי גברים רבי עוצמה.

אם נגזר עליי להיות מעורבת בבלגן הזה, רציתי לפחות לגלות מה קרה לה.

החזרתי נפנוף לאנתוני וזקפתי אצבע לסמן לו שייקח לי עוד רגע, ואז הצבעתי לעבר הדלת האחורית שלו. לא הייתה לי שום דרך לצאת מדלתה הקדמית של אחותי אם לא רציתי להיתפס, גם אם ליבי הייתה זו שדרבנה אותי להיות יותר הרפתקנית.

העברתי שעה בפריקה והמתנה שליבי תתמקם מול הטלוויזיה. ברגע שהיא מגיעה לשם זה עניין של כמה דקות עד שהיא נרדמת.

ישבתי במיטה, גללתי בחדשות במחשב הנייד וחיכיתי לפס הקול של הצחוקים המוקלטים שיתחיל להישמע מלמטה. הכותרות סביב פורשה סלייט רק התרבו והלכו:

אשת מיליארדר עדיין נעדרת

טרגדיה בעמק הסיליקון: מקום הימצאה של פורשה סלייט לא נודע עדיין

הרשויות האזוריות מגבירות מאמצים בחיפוש אחרי אשת החברה הנעדרת

פגשתי את פורשה סלייט רק לזמן קצר באותו יום באוניברסיטה. במחלקה נהגו לשלוח אותי על תקן מארחת, ולא כי הייתי מסבירת פנים במיוחד, אלא פשוט צעירה, ממין נקבה, ולמרות דעתה של אחותי עליי, בעלת כישורים חברתיים למעלה מן הממוצע יחסית לתחום שלי. בזמן ששתיתי קפה עם פורשה הבנתי פתאום שגם בה משתמשים. במקרה שלה, כפנים הציבוריות של הארגון של בעלה. כשהיא שאלה אותי לגבי העבודה ואני התלוצצתי שהגדרת התפקיד

הלא רשמית שלי כוללת לשעשע את האורחים, שתינו מצאנו את עצמנו מתחברות סביב הכעס המשותף על כך שבתור נשים, נכפה עלינו לא פעם לעבוד בתחזוקה של מערכות היחסים. בזמן שפטפטנו, שומר הראש שלה נותר מספיק קרוב אליי שאזכור את פניו. פורשה הייתה יפה במציאות כמו בכל התמונות, נחמדה במידה מפתיעה, קצת מרוחקת, אבל אחד המאפיינים שלה שהכי הפתיעו אותי היה מעין עצבות מלנכולית שאפפה אותה כמו ענן דקה.

באותו יום לא יכולתי שלא לחשוב מה כבר יש לה להיות עצובה, אישה שחיה במותרות מופרזים עד בחילה, אבל כעת קיבל הזיכרון משמעות חדשה.

אף שיעברו שנים עד שייפגשו ויינשאו, בתקופה שבה בעלה, קונור סלייט, ייסד את אנוויסייג׳, כיום חברת מחשוב ענן השווה מיליארדים רבים, פורשה למדה בתיכון. נכון, גם הוא היה צעיר בזמנו, אבל פער גילים בן שתים־עשרה שנה, מעמדו המאיים בצמרת רשימת עשירי העולם, ויופייה המרהיב הפכו את נישואיהם מטרה קלה לחיצי הביקורת. דעת הקהל גרסה שפורשה נארזה ושווקה לצריכה קלה. היא הייתה רעיית הפרס, האביזר הנוצץ. אחד מני חפצים רבים שהשתייכו לקונור סלייט.

עד ששמענו זאת בחדשות אתמול בלילה, שכחתי שהעסקה בין אנוויסייג׳ לסטאר־קלאוד נפלה. עקבתי באופן יחסית רופף אחרי הפוליטיקה של עמק הסיליקון – איזו חברה בלעה איזו – בעיקר על תקן ברומטר לדעת לאיזה שוק תעסוקה עתידים הסטודנטים שלי להיכנס. לא הקדשתי מחשבה רבה לעוד לחיצת יד על מיליארדי דולרים שנכשלת. אבל כעת תהיתי לרגע אם כישלון העסקה והיעלמותה של פורשה קשורים איכשהו.

נכנסתי לכמה לינקים שדיווחו על הסיפור שלה. להמונים במדיות החברתיות היו דעות. חלק ניהלו קמפיינים הטוענים שהיא נרצחה, אחרים התפללו לשובה בשלום. נזכרתי באישה שאיתה שיתיתי קפה באותו יום וקיוויתי מעומק הלב שהיא אכן בסדר, חרף חשדותיי הגוברים שהיא לא.

בדיוק גללתי באתר של בלש כורסה שנקרא ׳מה קרה לפורשה׳,
כשהקול לו ציפיתי קיפץ מעדנות במעלה המדרגות כמו כדור סינתטי:
פס קול של צחוק מוקלט שבישר לי שאחותי הגיעה לסלון.
הגיע הרגע סוף־סוף ללכת לשכן ולקבל כמה תשובות.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן